

За Українську Самостійну Соборну Державу
ВОЛЯ НАРОДАМ! ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ВІЗВОЛЬНИЦІ

ШЛЯХ

Суспільно-політичний місячник

Ч: 9/22

ЛИПЕНЬ-1949

РІК: II

Т.ч.

ЯК РОЗУМІТИ КОНЦЕПЦІЮ ВЛАСНИХ СИЛ У НАШІЙ НАЦІОНАЛЬНО-ВІЗВОЛЬНІЙ БОРОТБІ.

Стаття в Україні написана чоловіком Керівником Україн.Виз.Руху.

Ор'єнтація на сили власного народу в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу - це те, що найосновніше завжди відрізняло нас від інших українських політичних угруповань. В той час, як ОУН з самого початку своєї діяльності виразно отанула на отановищі, що український народ може визволитися тільки власними силами і приступила до організування цих сил, інші українські політичні партії узалежнювали визволення України від чужих, зовнішніх сил. Нашу концепцію власних сил вони вважали за нереальну. Ці партії сьогодні цесля з українських земель разом з тими, на кого вони ор'єнтувалися, не зробивши нічого для справи визволення. Багато "реальних політиків" із партійних бередовищ скоїлося в багно виолужництва, в багно ворожої агентури й раз на завжди скомпromітувало себе в очах народу. Наша ж Організація зі своєю "нереальною" концепцією власних сил залишилася єдиним політичним оком на Рідних Землях. ОУН, очистивши свої ряди від людей, які також пішли її на шлях спекулянтства й узалежнення від чужих сил, з честю пройшла вогневу пробу останніх бурхливих років і нині з піром дивиться вперед.

Крах опортуністичних українських партій і ріст ОУН переконливо показали нам на власному досвіді, що концепція власних сил - єдиноправильна концепція, що тільки вона витримує всі випробування життя. Ор'єнтація на чужі сили веде політичний рух до неминучого розвалу, вона кріє в собі небезпеку перетворення на чужу агентуру тих, хто її визнає. Вона штовхає на шлях виолужництва зовнішнім силам, навіть у тому випадку, коли ті сили ядно потопчують права поневоленого народу.

Та це не одинокий доказ правильності концепції власних сил. Під час другої імперіалістичної війни український народ двічі зазнав "визволення" з боку чужих сил. В 1941р. його "визволяли" гітлерівці. В 1944р. його знову "визволяли" більшовики. Ми зайвий раз переконалися, що всяке чуже "визволення" - це імперіалістичне поневолення, колоніальний гніт, грабін наших багатств, висисок нашої праці, знищення наших культурних надбань. Ми зайвий раз переконалися в тому, що визволення нам ніхто не дасть, ніхто не подарує, воно не прийде само від себе. Воно ми мусямо здобути самі, за неї нам треба боротися.

Ор'єнтація на чужі сили - це цілком згубна ор'єнтація, бо веде лише до заміни одного окупанта іншим, а не до визволення. Зона затемнє народним масам дійсний образ речей, вводить народ в обман, щодо справжніх цілей зовнішніх сил і тим самим полегшує новому окупантові здійснення його загарбницької політики.

Думати ще сьогодні що когось зворушує наше тяжке становище, що "культурний світ" не може миритися з большевицькою тиранією і її безконечними злочинами, і що тому основне - лиш інформувати світ про наші терпіння, - це, м'яко кажучи, чиста наївність. Хоч світ сьогодні не знає ще добре ССР, то все таки не знає він вже так цілком мало. А тим не менше цей обнадіяний! Декий світ не знайшов би сьогодні нічого кращого, як "радити" разом з большевицькими катами в Організації Об'єднаних Націй над "забезпеченням миру", "демократією", "незалежності" народів. Занадто еґотистичний цей "культурний світ", щоб боліти над нашим долею. Занадто він любить себе, щоб думати про нас. Цей світ порушиться тільки тоді, коли припікає його самого. Але й тоді він пригадає собі других не з якихось дружніх мотивів, але з холодних розрахунків знайти сили, які б послабляли того, хто йому загрожує. Хай пам'ятають всі ті, які ор'єнтуються на чужі сили, що кожна держава завжди узалежнює свою оцінку іншого народу не від ширини гора,

що його переживає даний народ, ні від того, скільки народу на це державу ор'єнтується, а від того, яку конкретну силу являє собою даний народ у власних розрахунках цієї держави. Немає ні одної держави, яка б думала і поступала інакше.

Таким чином, ор'єнтація на чужі сили, як основний чинник нашого визволення, це політично найбільш нереальна концепція, бо вона узалежнює визволення від політики, яка диктується виключно інтересами чужих сил. А цим оманним питанням нашого визволення цілком байдуже, ці сили можуть принести нас в жертву своїм власним інтересам, які вони ставлять найвище. Ор'єнтуватися на чужі сили - це означає будувати наше визволення на непереможному й хиткому фундаменті, який кожною хвилиною може завалитися, а з ним і наші плани на визволення.

Тому ми, найрішучіше виступали й виступаємо проти ор'єнтації на чужі сили, як концепції політично-нереальної і згубної, як такої, що спрямовує змагання народу на сліпу дорогу. Єдина правильна концепція - це концепція сил власного народу. Ці сили існують реально, ці сили великі, вони ніколи не заведуть. Їх тільки треба видобути, zorganizувати і вміло поводити на боротьбу.

Віра у власні сили збільшує сили власного народу, зміцнює його волю і витривалість у боротьбі, на які прирікає ор'єнтація на чужі сили. Концепція власних сил дозволяє виразно бачити поставлену мету, точно розуміти вб'єс тягар і труднощі боротьби за визволення, а при тому вона не викликає страху перед цими труднощами й тим самим дозволяє правильно zorganizувати визвольну боротьбу.

Концепція власних сил важлива для нас не тільки з політично-морального боку, вона важлива в першу чергу з боку реально-політичного, чого власне, не бачать усі противники цієї концепції. Під власними силами, як реально-політичним фактором, розуміємо сили, які готові активно боротися за Українську Самоостійну Соборну Державу, постіне випробування таких сил, згуртовування їх у революційну організацію і об'єднання довкола цієї організації широких народніх мас. І тільки таким силам ми надаємо реально-політичного значення. Бо якщо ніхто нам визволення не дасть, а це велика й болюча нами самими довідчена правда, і коли ми сили не будемо за нього боротися, то якже ж уявити собі наше визволення. Адже ж на чудо рахувати не можемо. Сильна революційна організація, яка об'єднує довкола себе народні маси - це єдина реальна запорука нашого визволення!

Без існування організованих сил, які готові боротися за визволення, ми не лише ніколи не здобули б волі, але ми взагалі могли б перестати існувати як окрема нація. В нашій історії, з кінцем 18ст., ми були вже в такому становищі, де нам грозила небезпека зчезнути як окрема нація і перетворитися у "рускоє плем'я". А така небезпека грозила нам саме тому, що не було в нас тоді сил, які боролися б за визволення України, які б бодай сказали народові його ім'я. Тож не диво, що це й в ХХст. нам довелося боротися за те, щоб світовизнав за нами права окремої нації.

Цією є поява Шевченка, який сказав нам: "хто ми, чії сини, яких батьків, ким, за що закуті", який відкрив перед цілим народом велику правду: "В своїй хаті своя правда, і сила, і воля", - ми могли виступити на шлях справжнього національного відродження. Але це навіть у 1917-18 рр. ми не могли здобути визволення, бо за мало було тих сил, які за таке визволення боролися б, які могли б поводити за собою маси.

А чи сьогодні, коли російсько-більшевицькі загарбники так коротко фізично знищують наш народ, коли ведуть найсильніший у нашій історії і найхитріше обдуманий русифікаторський наступ на нас, нам не грозить небезпека зникнути як нація? Якщо не було б сил, які цьому більшевицькому, наступові протиставилися б, то, очевидно, що так. Бо хто б розкривав колоніально-експлуататорську політику більшевиків народові, стероризованому, зіп'яченому на дно людської нужди й примушеному думати лише за шматок хліба? Хто б схороняв його перед русифікацією і розвивав його національну свідомість? Хто б zorganizував його стихійне незадоволення, хто вказав би йому на вихід із його становища й запалював віров в перемогу?

Адже ж ми насочо спостерігаємо сьогодні, що в тих теренах, де ворогові вдалося цілковито й на довше зникнути самостійницькі сили, там народні маси знаходяться в стані повного занепаду, зневіри, крайнього заникну національної свідомості. І чи ж можна навіть мріяти про наше визволення, про побудову власної держави, коли б такий був увесь наш народ,

коли б треба зачинати від пробуджування національної свідомості! Ніколи в світі! Щонайвище, можна б сподіватися стихійних опалхів народнього гніву й ненависти, доля яких, однак, була б дуже сумнівна. А такий народ ми мали б саме тоді, коли б не розбудовували власних сил, які готові борються за самоцінність України, коли б ми справу нашого визволення поклали на якісь зовнішні сили.

Не було, немає і ніколи не знайдуться, ще раз підкреслимо, такі чужі сили які б прийшли до поневоленого народу, неволеного за своє визволення, "взяли б його за руку" й "вивели з дому неволі" до власного самоцінного державного життя. Якщо б ми, не своїм політичним становищем, а за національно-політичною зрілістю знаходилися на рівні колонії, ми не досягнемо вищого політично-правного ступення, як власне колонія. Якщо ми були б на рівні пів колонії, ми досягнемо якнайвищий ступінь півколонії. Коли ж ми, хоч і знаходимося політично у становищі колонії, хоч являємо собою поневолений народ, але боремося за наше визволення, ми його напевно здобудемо коли ми є поневоленою, але воюючою нацією, питання нашої самоцінності зводиться тільки до питання довшого або коротшого часу, а ніколи до неможливості побудови власної держави взагалі.

А може еміграція відіграла б роль того чинника, який у відповідний момент повів би народ до визволення? Ні! Коли народ знаходиться у стадії повного занепаду, зникну своєї національної свідомості, то при дуже сприятливих умовах здорова еміграція, повернувши на землю, може щонайвище стати чинником, який наново розпочне працю і боротьбу за визволення народу, тобто перетвориться в організатора власних сил. Піврати маси на боротьбу вона не потрапить, бо народ її не зрозуміє. Крім цього, еміграція легко попадає в залежність від зовнішніх сил, а тим самим справу визволення здає на гру інтересів цих сил.

В наших обставинах, коли російсько-більшовицькі загарбники мільйонами знищують український народ, коли в школі і комсомолі русифікують нашу молодь, коли відривають від народу інтелегенцію, коли купують за партійне корито перевертнів і зрадників, коли прицепляють цілому народові рабське почуття меншцінності, кожна інша, крім концепції власних сил, засуджує побудову Української Самоцінної Держави на провал. Ми маємо до вибору: або бути знищеними як народ, чи в крайньому разі ще на сторіччя відтягнути справу нашого визволення, або власними силами вибороти незалежність України.

На щастя, у нас вже є революційна організація - ОУН, до того ж організація з довгорічним досвідом і нам не потрібно приступати щойно до творення власних сил. Перед нами зараз завдання р о з б у д у в а т и в л а с н і с и л и д о м а к с и м а л ь н и х м е ж. Ми мусямо закріпити організацію на всіх наших землях, ми мусямо об'єднати довкола ОУН увесь нарід - запалити його віров у власні сили. При тому нам треба об'єднати народ не симпатіями до нас і нашої боротьби. Цього замало. Нам треба об'єднати увесь народ так, щоб революційно-визвольний рух став єдиним керівником якого народ визнає, якому підпорядковується і в єдиного якого вірить. Ми добилися цього на значній частині наших земель і перед нами завдання - добитися цього на всіх українських землях.

Цілий народ об'єднаний довкола своєї революційної організації, в яку він послав своїх найкращих синів і дочок, увесь народ що змагає до побудови власної держави, з організацією, яка сміло керує його визвольною боротьбою, - чи це не велика сила? Так, це велика сила! Це така сила, яка напевно забезпечить повне визволення українському народові.

Чи, покладаючись тільки на сили власного народу ми відкинемо всяку допомогу і всяких союзників? Звичайно, ні, бо це було б безглуздо. Хто так думає, той хакливо спроче концепції власних сил. Ми відкинемо тільки таку допомогу, за яку ми мусямо платити новим поневоленням, таку допомогу, за якою скривається імперіалізм, тобто таку допомогу, яку принесли українському народові більшовицькі й німецькі загарбники. Розбудовуючи з власні сили, ми створимо найкращі передумови для того, щоб знайти опрашних - потрібних нам союзників /в кого сила, в того й союзники/, і забезпечимо собі цим шляхом незалежне різноманітне становище, бо ми не шукаємо союзників, які б хотіли отати нашими "опікунами", які хотіли звести нас до ролі "молодшого брата", які б хотіли нас тільки використати. Ми шукаємо таких союзників, з якими б у нас були спільні цілі, які б признавали наші права так само, як ми їх.

/ Продовження в слід. числі./

Без боротьби - нема свободи!

"Боротьба за державу - боротьба за життя".

П. Горленко.

ШЛЯХ У ПЕРШУ СОЦІАЛІЗМУ.

Воим уже отав відомий факт, що фірма ЗП УГВР використовується для протикотавних крайних позиціям цілей. Дехто отратив віру в український націоналізм, як єдину силу, що вигеше наш народ з неволі. Захитана віра у своє каже шукати чужих богів. Раніше декому видавалася гідною наслідкування вмерла на згаріщах останньої війни ідеологія. З а р а з п о - ч и н а е д е к о м у в и д а в а т и с я о п а с е н н о ю д л я у к р а ї н с ь к о г о - в и з в о л е н н я ч у ж а н а м - т е о р і я с о ц і а л і з м у. І саме недопустиме в ситуації, що для за - хноту ідей соціалізму означені люди вибрали ЗП УГВР і намагається його - в оупереч крайних позиціям - перетворити в е м і г р а ц і й н у с о ц і а л і с т и ч н у партіюку.

Ці нові положення проголошує "Декларация" ЗП УГВР від травня 48 р., де між ін. кажется про єдине спасенні для України "революційні концепції 1917-1920 рр.". "Це пов'язання / Їх з УГВР - прим. Ред./ було формально деклароване в постановах УГВР, а також виявлене в її соціально-політичній платформі, яка в основному зв'язує себе т і л ь к и з прогресивними науково-історичним довідом виправданими елементами соціально-політичних концепцій, свого часу декларованих і почасти здійснених Українськом Народном Республіком 1917-20 рр. "- а дальше: "ЗП УГВР уже тепер вирішує внести додаткову ясність в інтерпретацію державно-устроєвої концепції УГВР" і оточнє "конкретне розуміння форми української державности, що товається / як виходить - зумионе приховане - прим. автора/ у змісті Української Самостійної Соборної Держави, в Демократична Українська Народна Республіка".

Воим відомо, що панівними ідеями 1917рр. були ідеї федералізму, класової боротьби, громадської - есерівської власности на землю, заперчення значення національної армії, негация релігії, і т.п. І в тому лежала причина нашої програми. ЗП УГВР в декларацияі, заперечувчи "Уні - версал" і "Платформу УГВР" розд. II.п.1,3,5, розд. III., вступ і зокрема I,4а, як і "Устрій УГВР", розд. II., I,2а/6/ -арогує собі право визначати форму української держави, коли це виразно застерезено за народом. Декларация зводить суттєвий момент боротьби за з м і с т держави - тобто її СУВЕРЕНІТЕТ - до другорядної справи - форми УНР.

Чи ламання основних актів УГВР і завертання колеса української історії взад на 30 років та відгребування якраз дескрутивного з тих часів лежить в дуці великого задуму творців УГВР? З минулого треба брати творче, - велике, вічне, суть, а не проминаючи речі. Суть 1918рр. була УКРАЇНСКА ДЕРЖАВА СУВЕРЕННА СОБОРНА. І в цьому лежить велич і безсмертність ІУ Універсалу, а решта - з нього дань часові - належить минулому, що вмерло.

Уточнення сьогодні як мети означеної форми держави - протирічить - "завданням і цілям УГВР", як вище в п. 2,ч.І. з'ясовано, тобто "об'єднання і координації дій всіх самостійницьких чинників" /Платформа ІІ, т. І, Устрій І., за /6/. ЗП УГВР своєю Декларацияєю намагається звужити круг прихильників в УГВР до соціалістичних партійних одноступів - У е н е р і в с ь к о г о п о к р о ю, замість мобілізувати за великі справи всіх, кому дорога ідея не тої, чи іншої форми держави, але самої суті: СУВЕРЕНІТЕТУ її. Таке звуження засуджує неминуче ЗП УГВР до перетворення в ще одну емігрантську соціалістичну партіюку без значення. Цей процес - такий виразно протиставний грандіозний, всіх і вся охоплюючий постановці УГВР в Україні - іде без утину, як досі, по помилій площі, що засвідчує нпр., проміжана соціалістично-класовим духом "Передмова" до книги "Позиції визвольного руху", в якій /передмові/ іде намагання інтерпретувати красиві положення, натягаючи їх на соціалістично-класовий лад. Брошура "Учетверту річницю УГВР", де ЗП УГВР с е - б е п р о т и с т а в л я е і ОУН, вказує прямиий шлях, яким задумуєть іти ті, що надуживають фірму УГВР - і де шукавть собі приятелів, - с е р е д у к р а ї н с ь к и х м а р к с и с т і в. Характерно, що в брошурі "У 4-ту річницю УГВР", атакується лише українських націо - н а л і с т і в р е в о л ю ц і о н е р і в.

З "Декларацияі ЗП УГВР", "Комунікат ЗП УГВР" захищається зокрема тав. індивідуальний принцип і - в и к л ю ч е н о його, як засаду побудови УГВР. Читована "Заява" Головного Командира, що в водночас Головою Генерального Секретарату УГВР, "Універсал" і "Платформа" говорить виразно

про "представників політичних середовищ" /як в горі т.2.ч.1. цієї статті / . Це ж жоне і самозрозуміле. Во ж не може найвищий орган українського народу в його революційно-визвольній боротьбі самодобиратися. Не можуть члени його бути досмертні, немінливі, невідповідальні перед ніким, не-контрольовані. Навіть при найбільш чесних характерах сама така система доведе до звородіння інституції, замкнутости в собі г е т т а.

Інституція буде перетворена в свою протилежність, тобто з центру в д н а н н я стане каменем р о з'є д н я в а н н я. Не може ж ніколи не мінających /устроєно передбачених/ 25 людей досмертно арогувати собі право "суверена" України. Коли ж багато з них уже впало в боротьбі, то оставші ще більше звужуться, ставши їх пересмикачами і ріст припинається. А як це дійдуть до цього неправильні і д е о л о г і ч н о - п р о - г р а м о в і напрями, які прагне цей гурт накинути другим, во ім'я свого "суверенітету", тоді загально-національного значення формація стає одною із партійок з кільканадцяти членів. І нарешті: як можна за-хитати засади демократії, не відкинувши в себе системи олігархії, королевят?!

Визволення України - це найважна проблема. Невже ж можна серіозно оцінювати т а к и й метод вилонювання суверенної революційної влади ворожою на життя і смерть України, влади, яка - і ніхто інший - має розв'язати проблему нашого визволення?!

Демократія - це передусім відповідальність, контрольність, - виборність. Коли така неможлива в революційних умовах, тоді актуальне: де-легування політичними чи іншими суспільними організаціями та п о к л и - к у в а н н я вже і с н у ю ч и м я д р о м представників в неорганізованих політичних середовищах. Але за ніяких умовин не може самодібраний гурт людей арогувати собі права "суверена". В Україні посилає ОУН своїх представників до УГВР, яких має право відкликати чи міняти. Так же післала ОУН до УГВР і цих своїх представників, які зараз ЗП УГВР намагаються протиставити УГВР і ОУН. Факт умандатовання ОУН признали самі вони, зрезигнувавши з мандатів на Конференції ЗЧ ОУН. Коли б не мали мандату ОУН, не могли б бути ніколи членами УГВР, хіба б були з якої іншої політичної організації або походили б з іншого політичного чи громадського середовища. Такий є спосіб поступування в кожній демокретичній системі. Це ясно зрозуміли творці УГВР і тому чітко стоїть в "Універсали" і "Платформі" - окреслення "представники". В тому плані є подане і відносне місце в "Зааяві" Головного Командира, вище цитоване.

"Зверненні УГВР" з 1948. читаємо виразно про УГВР, як "революційний парламент", "утворений на підпільному з'їзді представників в /підкреслення автора/ різних українських самостійницьких партій і середовищ та всіх українських Земель у 1944р.".../"У.Т." ч. 87/.

Акцентування і зберігання виключно індивідуального принципу доходить до наявних протиріч, які впливають теж з браку відповідальности, контрольности тощо. Ілюструємо: ухвалення і опублікування "Деклярації ЗП УГВР", в якій, - як виказано, є протиставні положення основним актам УГВР було неправне, теж з погляду устрою УГВР, бо того типу рішення, що їх прийняло ЗП УГВР, належить виключно компетенціями Великого Збору УГВР. Отже із погляду правно-процедурального, ЗП УГВР не сміло таких проблем від імені УГВР, ані в свому вирішувати. Або: брошура "У четверту річницю УГВР" з нападами і закликами до бунту членів ОУН підписана "ЗП УГВР" опублікована автором УУ - без в і д о м а - п л е н у м а ЗП УГВР, ледве чи це можна окреслити демокретичними методами.

Люди, які надухивають фірму УГВР за кордоном, нехтують традиціями визвольної боротьби останнього десятиліття. Історичний Акт 30.VI.1941 р., який урочиство святкує вся підземна Україна, не найшов досі в ніякому офіційному або офіціозному документі ЗП УГВР своєї оцінки, ані навіть будь-якої згадки, в час коли краєві видання УГВР ставлять цей Акт поруч найсвітліших моментів нашої історії, - а УПА кров'ю і життям своїх най-краших це свято обходить /"Бовки" стр.48/. Натомість Деклярація ЗП УГВР особливо позитивно відмічає, як гідні наслідування "соціально-політичні і наукові здобутки" соціалізму в 1917 рр. Це правда, Акт 30.VI.41р. був передусім ділом українських націоналістів з огляду на очевидні небезпеки, які за нього проєкли і зустрінули їх. Українські соціалісти в той час капітулювали перед "наці-фашизмом". Звідгую роль відіграли українські націоналісти і в боротьбі Карпатської України, може тому цей Акт не знайшов згадки в Деклярації.

В органі ЗП УГВР "До збору", ч.3.5/47., сміло в усіх публікаціях ЗП

до Деклярації ЗП УГВР включно применшується або заперечується велитеновська роль ОУН в організації визвольної-революційної боротьби народу. Що більше: створюється і дивовижне неіснування і недіяння ОУН "немає ніякого глибокого підпілля".

Для кожної здорово думачої людини є очевидне, що така метода має метю звести на манівці всю постановку революційної дії та дезорієнтувати народ, поставивши його у випадку припинення ширших повстанчих дій УПА, перед безперспективністю боротьби, якщо вона мала вичерпуватися лише широкими мілітарними засобами. Це протирічить цілій крайній постановці, як це відмічено в т.5.ч.1. - Воєвча України, УГВР, ОУН, УПА мають правильну концепцію перманентної боротьби у всяких ситуаціях, незалежно від наближування чи віддалявання чергової світової війни. - Віра в революцію - це не є лише афірмація масово-отосованних актуальних збройних методів, до яких є зараз сентимент вшого народу, але віра в правильність і доцільність боротьби всякими методами за всяких умовин! - Відкидування цього - це є на дальшу мету - опортунізм. Організація, що організує боротьбу на найглибших соціально-політичних основах, є незнищима і непобідима. Вона, як Феніко в полум'я родить масові революційні, повстанчі армії - в кожній пригожій для цього ситуації, а для діючої в звужених формах армії створює відповідні умовини перманентної дії. Протиставляючи і заперечуючи в своїх офіційних або офіційованих актах, а теж в дії проти ОУН закордоном - таку, видвигану воєвчю Українов, УГВР, УПА, ОУН, концепцію - гурт людей, що діє під фірмою ЗП УГВР, стає на антиреволюційні - в перспективі - позиції.

УПА, як концепція визвольної боротьби народу та як реальна сила, в цілій сфері боротьби - у пов'язаності з політ. організацією - ОУН - є непобідима, при мінімальності, відповідно до умовин, тактики /шпр. перехід з повстанчої на піпільно-конспіративно/. УПА, що наймаркантніше символізує збройний чин, як вирішний для визволення взагалі, є наймогутнішим виявом і демонстрацією боротьби на всіх інших площинах життя. Ця всестороння боротьба органічно підмуровує дії УПА, яка власне є зосередженням на одному відтинку всіх потенцій народу, які мобілізує і організує політична організація, ОУН. Боротьба іде не лише одними, збройними методами, але вона провадиться в економіці, культурі, адміністрації, в соціальних інститутах, в церкві, і т.п. Ця всестороння боротьба мусить організовувати політична організація. Хто заперечує її дії, значення, - підриває органічні підвалини нашої, незнищимої армії - УПА.

Не можна уявити існування та дії революційної армії, без одночасової дії - в пов'язаності з нею - політичної організації. Такого ще не було в історії визвольних рухів.

Крім цього: брошура "У четверту річницю УГВР", орган "До зброї" ч.3, 5/47. і др. та - головне: намагання в житті розбити бою в у діє в у ЄДИНІСТЬ ОУН - УПА - і протиставити ці дві нерозривні в Україні форми боротьби - різко заперечують всю крайню постановку - співдію ОУН - УПА - УГВР. Використування фірми УГВР, яка в самих своїх засновках має єднання, координацію - консолідацію сил в боротьбі, для розбивання єдиного революційного фронту всіх трьох формаций і їх експозитур та частин за кордоном - це є принципове і фактичне заперечування УГВР взагалі, всіх крайних позицій.

Це не був припадок, що за так зв. опозицією не стояв ЗЧ ОУН - ані один член з ОУН. Це характеризує ставлення нею проблеми визволення в особорньому масштабі. Замкнутість гурта людей в ЗП УГВР, виключність, неприймавання нових не дає змоги росту, немає подиху широкої СОВОРОНОЇ УКРАЇНИ, а є засклепленість галицького гета.

ОУН стоїть за те, щоб і ЗП УГВР були належно заступлені в сі землі України, згідно "Універсалу" і "Платформи" /II, I./.

Всупереч практиці УПА, наперекір фантам, боротьби християнської України проти безбожництва і церковної казіщини, всупереч існування і дії Української Церкви в катакомбах воєвчої Батьківщини - "Деклярація"

ЗП УГВР ні словом не відмітила значення релігії в боротьбі двох світів: українського - християнського і більшовицького антихристиянського і не зробила це в той час, коли сьогодні в усьому західному світі окрема християнство ставить чоло більшовищові! Проте ж ЗП УГВР знайшло в "Деклярації" досить зайвого місця для апотеозу "науково-виправданних" досягнень безбожницького соціал-марксизму з 1917рр. - Невже ж живі люди в УПА - ані світліши Богослужб в УПА не переконають декого з ЗП УГВР, що таки теж під християнськими прапорами йде боротьба в Україні?!

Не повівши відповідної кооперативної акції в рамках ЗП УГВР, цей гурт людей розпочав несуттєвий спір за прерогативи, тобто за компетенції, з Національною Радою, замість виставити принципи моменту на перший план, які вірізняють революційний табір - УГВР, ОУН, УПА від опортуністичного. Визнавши обов'язковою формою держави УНР, соціалізм 1917рр. і т.п. як панacea майбутнього і тим відокремивши від себе не-соціалістично думаче українське громадянство, ЗП УГВР почало опиратися на право на владу в Україні, - тобто за компетенції, які не належать ані ЗП УГВР, ані Національній Раді, а народом! ОУН вважає сьогодні в умовах поневолення спір за прерогативи фарсом. УГВР, ані тим більше ОУН не претендує на владу в вільній Україні. УГВР, ані ОУН не борються за владу для себе, а для народу! УГВР і ОУН борються за визволення України, а не за владу в ній. ОУН олузиться в справі визволення, народові, а не прагне влади. Зсереднім голосуванням буде покинута влада в визвольній Україні. Сьогодні роботи цю справу кінткою незгоди, а здавати за садничі позиції є шкідливим. А втім: може і не існує принципових розходжень поміж е-о-д-е-к-о-м, Головою Виконного Органу Національної Ради і е-с-е-р-о-м, Головою Виконного Органу ЗП УГВР?! Тоді зрозумілий змаг за "компетенції"...

Ясно і просто. Але так ясно і просто, що е-с-д-е-к-и і е-с-е-р-и, завели наш народ на манівці тому 20 років. Тому треба бити на сполох, коли збанкрутовані ідеї і доктрини минулого знову починають набирати права громадянства в українському суспільстві і - що найнебезпечніше - революційному середовищі.

І нарешті: Чи можуть означені люди з ЗП УГВР оказати з чистим сумлінням, що зробили вони багато для визвольної справи закордоном?! Чи розбивання єдності революційного фронту служить цьому?! Навіть ініціювання і ставлення АЕН було проведено не силами ОУН, незалежно і без віри в нього з боку означених кіл ЗП.

- o - o - o - o -

Муха.

СЬОГОДНІШНЄ МІЖНАРОДНЄ ПОЛОЖЕННЯ І УКРАЇНСЬКА СПРАВА.

Вияття бльокади Берліну.

Бльокада Берліну була застосована ССРСР на те, щоб відвернути увагу західних альянтів від підготовки кампанії в Китаю. В час, коли США думали, що більшовикам ідеться про Берлін, ССРСР підготувала невідхильний удар в Китаю. Коли стало ясним, що Китаю західні держави вже не спроможні рятувати, ССРСР погодився зняти бльокаду Берліну. Невже парадокс? Ні.

Відпруження для ССРСР було необхідне, бо з упадком Китаю загрожені Індія, Індонезія, весь Далекій Схід. Здобуття Китаю може дозволити йти ССРСР на "уступки" в Берліні. На всякий раз, ССРСР подастило приховати через свої властиві цілі і вжити Берлін, як маневру, який сконцентрував увагу США на побічній справі, коли головну справу - більшовизацію Азії - ССРСР проводить послідовно.

К и т а й.

Програма Чіян-Кай-Шека створила нову ситуацію в Азії. Якщо Чіян-Кай-Шек був потрапив розв'язати важкі соціальні проблеми, було б переможено комунізм. Тут не вина США, що не допомогли Чіян-Кай-Шекові, а вина його, що не розв'язав соціальних проблем. Комуністи демагогією ідуть вперед. Якщо б нашілися революційні соціальні сили, які потрапили б в "жупі" зробити л я д и н у, комунізм зник би, як примара. Покино ці сили живуть в надрах народних душ, але не організовані. Тому це доведеться потерпіти китайцям, поки прийде їх визволення епіа соціал-марксистського рабства.

Сьогодні дивується, чому Маршал не погодився допомагати національному Китаєві. Те, що Чіян-Кай-Шекові не можна вже допомагати, побачив Маршал, але давав йому найвну порад: колаборувати з комунізмом, кваліційний кабінет, замість перевести основні соці - я л ь н і р е ф о р м и. Тоді Китай був би зртований, бо був би візятий ґрунт епіа ніг комуністичної демагогії. Китай відродиться новими національними силами, які широстать під терором Мао-Тсе-Тунга. Ці сили стоять за соціалну справедливість проти феодально-капіталістичного ладу і проти державно-капіталістичного Мао-Тсе-Тунга.

Це наростає здоровий націоналізм Китаю, який доцінить соціальні моменти. Покищо китайський народ це терпить під терором комуністичних вожаків.

Ріст національно-визвольних рухів у світі.

Наша позиція, яка каже, що світ іде по лінії не великих просторів, а поділу національні комплекси, підтверджується на кожному кроці. Відбута в Лондоні конференція народів КОМОНВЕЛТУ ствердила, що Індія стає республікою. Єдиним зв'язком Їх з комонвелтом буде вже король, не як монарх Індії, але як перший громадянин і символ комонвелту. Південна Африка теж матиме тенденції стати республікою. Бачимо такий процес: за останні 20 років — це була назва "ІМПЕРІЯ", потім британський комонвелт, — а далі комонвелт з королем, як символом персональної унії всіх країн. Тепер вже лише комонвелт без короля по відношенні до Індії як монарха, а лише як "першого громадянина" Індії... Ірландія зриває останні зв'язки з Великою Британією. Ізраїль приймають до ООН... Процеси визвольні ідуть нестримно... Комонвелт держиться передусім обов'язаннями Великої Британії супроти членів комонвелту. Давний процес — ріст суверенності б. доміній йде кошту обмеження тієї суверенності Великої Британії. Як не дивно, але Велика Британія своїми зобов'язаннями супроти доміній держить Їх в комонвелті. Нпр., для всіх є самозрозумлим, що Велика Британія зразу виповість війну кожному агресорові, на нпр. на Індію, але нині не певне, чи Індія виповість війну, у випадку чого агресії на Англію. — Це виразно зазначив Негру в Лондоні. Дивні шляхи історичної долі... При цьому зовсім треба подивляти незрівняний хист англійців шити вийти з трудної ситуації так, що все ж вони сьогодні ведуть політику світу.

С а в і я О Н.

Не була нічим особливим цікава, окрім розгляду справи Міндсенті і питання концентраційних таборів в СРСР. Замітний зворот у тому, що проблеми "внутрішні" СРСР стають предметом зацікавлення світу і тим чином світ поволі починає розуміти, що СРСР не є монолітом, а конгломератом народів. Може врешті прийде практичне зацікавлення і підтримка національно-визвольних рухів поневолених народів, у відповідь більшовикам на їх п'яти колоні. ООН не є преевдатна інституція, тому що принцип її побудови є супремат кількох великодержав, що заперечує ідею рівноправності народів і зводить народи до сателітів. ООН може лише тоді виповнити свою роль, коли всі народи матимуть однакові права.

Г р а ц і я і Б о с н і я.

Немає сумніву, що грецька більшовицька партизанка догоряє. Тіто старастся знайти підтримку в США. Але не має змоги знайти спільної плятформи для дії з заходом, бо як комуніст і тоталітарист чужий духові Заходу.

Б о л і в і я і А р г е н т и н а.

Перон планував змонтувати протиставний США іберійський /латинської культури/ блок. Невиключно, що за тим отояла Англія, яка тоді вмilo грала б на протиріччях. Але покищо це не пошастило йому. Франко почав наближатися до США. Останньо підняв дразливу кампанію проти Черчіля мовляв, в час війни йому Черчіль приобіцяв гегемонію перед Францією і Італією позичив, якщо не підтримає Гітлера. Невиключно, що тим чином хоче Франко дошкулити Англію, якої лейбористський уряд протиставляється прихвату Іспанії до ООН. Ледве, чи така тактика Франка по відношенні до такого покров державного мужа, як Черчіль, матиме який успіх. Це мабуть радше емоційні контрверсії, бо порівняти тим чином Францію і Італію з Англією ледве, чи вдасться, в час, коли Італія завдяки Англії дістає частину своїх колоній, Трієст і т.п.

Конференція 4-ох в Парижі і "КОМОН КОС".

На вимогу СРСР окликано конференцію 4-ох. США почали досить агресивну загрозу. Головний їхній аргумент такий: якщо СРСР не піде на злагоду, вони гросять підтримкою "рухів впротіву".

І саме 5.5.49р. скликано в Нью-Йорку тав. "Мітинг свободи", в якому прийняли участь члени "Зеленого інтернаціоналу" і російські імперіялісти з під стягу національно-трудового союзу /НТС/ і група Керенського. З боку США деякі конгресмени. Це мав бути перший аргумент натиску для "Парижу". На початку червня отворився "Національний Комітет Європейський" в Нью-Йорку, з ціллю допомагати народам за залізною заслоною, на чолі якого поставлено АЙЗЕНГОВЕРА, Даллеса і б. американського амбасадора в Токіо Грю, який був прийвний на цьому єдиноділімовському мітингу. Це мав бути черговий шах на Вишинського в Парижі, щоб був податливіший. Дати мітингу і створення комітету Айзенговера синхронізуються з датами натиску на Вишинського. Отже США готові на підтримку визвольних рухів за залізною заслою. Але... І тут закопана собака. США зв'язують себе з єдиноділімовськими концепціями і політичними банкротами з "зеленого інтернаціоналу", якого члени ще вчора колаборували з більшовиками. Нпр. Дімітров, Надь, Міколайчик, Папанек. Всі вони сиділи у рядах разом з комуністами, разом підписували декрети про ліквідацію підпілля. Деякі з них підписували і присуди смерти на націоналістів своїх неродів, які /націоналісти/ засуджували ту колаборантську з більшовиками політику. Нпр. Міколайчик казав вийти з лісу пльському підпілля, яке після цього більшовики зліквідували. Сам же він, як зрадник своїх людей, втік закордон. Ставка американців на більшовицьких колаборантів нерозважна і не політична, бо цих колаборантів жоден народ не прийме. Він відкине і засудить, як тих, що його баламутили. Для українського визвольного руху склалася тепер дуже важлива ситуація. Ми мусимо різко нап'ятнувати всякі єдиноділімовські концепції і відсеperувати українське громадянство від них. А далше: мусимо переконувати світ, що це є велика загроза для заходу, якщо він в своїй антибільшовицькій круціаті ставатиме не на національну ідею, а на імперіяльну російську... До нічого не діб'ється, а лише покладе великі жертви на полі боротьби, бо не одержить підтримки поневолених народів, які йтимуть своїми шляхами до своєї мети: суверенних соборних національних держав усіх народів. Ця єдиноділімовська акція дала свою фірму американська організація "Комон Коз" /"Спільне діло"/.

Український Конгресовий Комітет в США приймає участь в цьому мітингу через свого делегата, чим пошкодив українській справі, захищаючи так єдиноділімовські позиції.

МУСИМО ТЕПЕР БУТИ ДУЖЕ ЧУЇНІ, бо ждуть нас труднощі. Зовнішня ситуація може бути для нас складна, може прийти декон'юктура. А на внутрішньому відтинку можуть найтисся люди, які підтримавть цю керенськіяду. Тим більше в такій ситуації нам треба бути чуйними і не зійти з наших безкомпромісових позицій, а донести наші прапори неспляменно переможні до застоверхого Києва, столиці СУВЕРЕННОЇ УКРАЇНСЬКОЇ СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ, а не феодративноЇ "республіки", тобто колонії єдиної неділімової Росії.

- o - o - o - o -

НАРОДНІ МАСИ ЕМІГРАЦІЇ НА ФРОНТ БОРОТЬБИ.

На Рідних Землях стоїть в боротьбі в е с ь народ, всі його веретви. Він держить фронт. Боротьбу веде не одна політична, чи мілітарна організація, а народ, як цілість, бореться за своє національне і соціальне в'родження. В цьому лежить головна сила нашого руху, що він охоплює весь народ. Тому нікому не перемогти його, бо на це треба б фізично знищити весь народ, а це за ніяких умов неможливе. Національно-визвольний рух України непереможний, бо за ним стоїть весь народ. Коли в боротьбі стоїть весь народ, а не лише якась частина його, так само наша еміграція мусить діяти як цілість: кожен її член, байдуже, чи він приналежить до цієї, чи іншої політичної групи. Бо носій боротьби - це народні маси. В Україні героєм є народ, а не лише поодинокі люди. Народ, народні маси - ось секрет майбутніх революцій. Всі українці за кордоном є посланцями всьогої України; селянин, робітник, інтелігант, що опинився за кордоном, має свою обов'язки супроти Батьківщини. Кожен з них мусить виконати свою місію супроти України, яку покимує не ради цього, щоб лише опасти своє життя, чи особисту свободу, але - щоб допомогти в н е в о л и т и с я на - родові.

Кожен мусить прислужитися Україні. Боротьбу - бо веде не гурт людей, а народні маси, кожен українець! Невже ж на еміграції в допоміжній Україні дії мавби приймати участь лише вибрані гурт людей?! це є основна помилка відсувати від зовнішньо-політичної роботи ширші кола еміграції, а згужувати її до кабінетних розмов для цього "призначених" "політиків". Коли еміграція не матиме великої місії, не пропагованої словами, а уявленою в діях, в акціях, то вона пропаде для України. Не сварками, не чварами, а великою боротьбою, в якій прийме участь кожен українець, найкраще прислужимося Батьківщині. Кожен член політичної еміграції, селянин, робітник, внак, чи старик, вчений, більше чи менше освічений, - кожен може і мусить на своїй відтинку діяти для визволення Батьківщини. Це не правда, що лише вибранці можуть вести зовнішню роботу, бо кожен може її вести у відповідному йому середовищі. Сьогодні на арену історії вийшли не вузькі гурти, не класи, чи касты, а НАРОДИ, народні маси, які вирішуватимуть виграну, з більшовицькою тиранією! Наше завдання ці народні маси еміграції включити в процес боротьби,

в антикомуністичний фронт універсального масштабу. Більше того і важливіше: спонукати всіх без винятку українців до масових солідаризаційних акцій в корніях зовнішньої України, до протестаційних акцій проти більшовицького терору, насилля, тиранії! Зоставити великі гасла і візії боротьби за владу народу, за соціальну справедливість, за повне національне визволення, як передумову всього. Авангарт народу в боротьбі - ОУН, мусить держати руку на брідці життя, всіх народніх потреб ми не прагнемо влади для себе. ОУН не бореться за владу, а за визволення нації. Владу в Україні встановлятиме народ сам, безпосередньо свободним, всенароднім голосуванням. Тому включення тих народніх мас еміграції у всебіжний процес боротьби - наказ для нас, переданий кров'ю зрошених піль України, де героєм є кожна дитина, кожна мати, кожен українець.

ОУН закордоном мусить в'язати еміграцію з Україною в площині організування дії народніх мас в захист України, що воє!

Кожна маніфестація нашої еміграції, ініційовані нами, були голосні у всьому світі. Кожна Лемка струснув сумління світу і пішов голосний відгомін по всій еміграції. Вона станула в протестні лави проти терору ГПУ, вона станула в ряди солідаризаційних демонстрацій з Карпатською Україною. Сьогодні в наших очах твориться українська Іліада, чи нове "Слово о полку". Невже ми мали б понехати ці великі і славні традиції революційної ОУН! Якраз навпаки, сьогодні нова багато-тисячна українська еміграція, політично-високо розвинена дає нам змогу тим сильніше діяти, по революційному. Наш ворог - ворог всього людства. Є спільна база для акцій. Кожна великий український політик - Гетьман Орлик ворухив світ в захист України, після невдачі Мазепи. Кожна мазепинська еміграція доконувала важливіх завдань. Як тепер більшовицьке, так і тоді царське НКВД поривало висланників України і їх ліквідувало як це було з Герцником, чи Войнаровським. Але ці мазепинці були неустрашні. Маємо гідні приклади в нашій історії. Треба нам іти їхніми слідами. Наші прапори, зрошені в Україні кров'ю, це не померкли на еміграції. Треба струснути в себе хвилевий намул опортунізму, оспалости, пригноблення, що є хвилевого порядку. Треба очиститися від всього опортуністичного, дряхлого, зламаного, але треба з усім революційно-бойовим, окріпивши наші лави, зокрема досвіченими революціонерами з Центральних і Східних Земель України, маршувати до нових, але нерозривно зв'язаних з нашими світлами минулим і сучасним, берегів.

Коли комуністи потраплять організувати і переводити демонстрації на вулицях міст, до стоїть нам на перешкоді?! В Мюнхені, Брюсселі, Единбурзі і т.д. правильно зрозуміли цей стиль дії. Правильно поступила наша еміграція в Німеччині в останніх ОУН масових демонстраціях.

Значить, правильно широкі кола розуміють цей цього рода засоби пропаганди української справи.

Сьогодні ще навіть західні кола різко ставлять справу боротьби проти більшовицькому. На ОН розглядають проєкт прослідження примусових таборів праці, концлагерів СРСР. Справа переслідування Церков набрала широкого зацікавлення і акції організовують тих різні кола на Заході.

Ми є ті, що найбільше потерпіли. І ми сказали своє слово протесту. Українська еміграція станула в оборону Української Православної Автокефальної Церкви, Української Католицької Церкви, яких ієрархи не зламали ся ніколи і яких не змогла Москва зробити монстр-процесу, але про яких мовчить світ. Треба його сумління розворухити, треба закарвати, це те, що сьогодні є з нами, завтра зустрине їх! Концтабори, з яких зараз вже є біля 15 міль. людей, ждуть же ті свободні країни світу,

коли завтра більшовизм там запанувавби. Усвідомляймо в тому напрямі даліше всіх, кого є змога. Це робитиме краще за всіх салонних "дипломатів" український робітник, який був там і переживав це пекло. Він усвідомить такого ж, як він робітника Заходу, який підпав під вплив комуністичної облуди і брехні. Він протидіятиме в масову зміслі поширванню більшовицької зарази і серед широких кол Заходу, пропагуватиме ідеї визволення України.

Акція в справі концтаборів і примусової праці охопила всю еміграцію. Ми почали новий стиль дії, ангажувачи всіх українців до неї. Голос нашого протесту почув весь світ. Він починає пізнавати теж наші цілі, при цій нагоді. Не сміємо оминати і на майбутнє жодної нагоди для цього. Треба і в будучому до того рода акцій прилягати представників теж інших поневолених народів, щоб бачив світ, що концепцію розподілу російської імперії підтримують всі народи. Україна не є ізольованов з нею а навпаки бльок тих, що змагають за це, чисельно навіть переживає російський народ. Треба, щоб світ бачив, що не гурти політиків, чи вузькі кола політ.угруповань, але народні маси стоять за таку концепцію. Треба до різного рода акцій відповідно їх змісту, ангажувати відносні кола західних народів до церковних духовників і т.п., щоб використати всі можливі середовища Заходу для популяризації ідеї нашої боротьби. При відповідних нагодах теж мусово жадати визнання УПА армією, що знаходиться в стані війни, а не лише в меморіялах поодиноких політичних інституцій. Треба, щоб світ бачив, що за нею стоїть весь народ.

Не треба ждати, що нпр. на ОН мають обов'язок слати меморіяли, чи протести тільки міністри, чи дипломати. Про боротьбу нашу, її цілі і потреби має обов'язок говорити світові кожен українець. З відповідної маніфестації, зібрання українців, чи взагалі поневолених народів, можна і треба слати з'ясування наших прагнень. Українські повстанці вислали своє счасно нпр. краще за меморіяли всіх дипломатів писемко до Черчіля п.н. Чи атомова бомба врятує Європу? Ці, яких завдання є вести дипломатичну роботу, вестимуть її, незалежно від цього. Але про боротьбу маємо право і обов'язок говорити всі. Це є дешеві фрази і демагогія закидати ООН - вузькість, "когортизм", а самому відмовляти право широким народним колам і вобому членству ООН вести зовнішню-політичну роботу і пропаганду, застерігаючи це право виключно за гуртком для цього "вибраних" людей.

Про УПА, про народ, що стоїть в боротьбі - має обов'язок кожен українець, де тільки має змогу, говорити, а не лише "вибранці".

Тому наше гасло: **на фронт зовнішньої дії вся українська еміграція!**

Геть вузькість, заскоружелість, "вибранство" для цієї роботи!

Всі українці на фронт пропаганди ідеї вольної України-УПА-УГВР-ОУН і понад усе - в об'єг народу, що всіми парами своїми стоїть в боротьбі!

Всі українці на фронт боротьби з комуні-більшовизмом і російським імперіалізмом всіх барв!

Хвиля

Марко Боеслав

У К Р А Ї Н І

Тебе святу, мов янгола я бачу -	А воякати, веретокі гали-
Та непокірну, а з мечем -	Тебе, садисте, у Кремлі!
З мечем грізним, як грім гарячим,	О, на буде тобі пощади
Що мєств ріже з пече -	За пекло лєте на землі!

Та невипиник, бідник, гнаник,	Поклич на суд усіх о Мати -
Не матерей, стариків, дітей,	Соловки, Крути і Вазарі!
Не Вас в неволі, у кайласах,	Поклич, хай бачуть супостати
Що хрест по муках несати -	Злочин свій підлий в лєті кар!

Вставайте! Чуєте? Вставайте!
 Живі і мерті і живі!
 Вартіть мечі! - Кортіть гармати,
 Де суд - кривавий буревій!

/ З повстанських поезій /

Одного разу він скаржився Серебрянові: "По тому Сталінові ще від мене потрібно? Я виконую все те, що від мене він вимагає, а йому все мало. Він хоче, щоб я визнав його за генія". В свій час Сталін нпр. захищав Зінов'єва і Каменєва від докорів, що вони були в 1917 році, під час захоплення більшовиками влади - боягузами. Такий докір кидив їм Дуначовський. Але, як виявилось в поліційних архівах, що коли Дуначовський був царською охранкою заарештований - на допитах він дещо багато зізнався про діяльність голів-рив більшовицької партії. Сталін про це натякнув Дуначовському. Це був удар Дуначовському за ту книжку, яку він написав в 1923 році під назвою "Сілуети вождів". Серед тих "сілуєтів" Дуначовський не висі-тив Сталіна. Йому й в голову не приходило, що Сталін хоче, щоб його рахували "вождем". Отже Дуначовський зрозумів натяк Сталіна і в дру-гому виданні "Сілуєти вождів" Сталін фігурував теж.

/Продовження в слід. числі/.

- o - o - o -

П.Карпів.

ДО РОБІТНИЧОГО ПИТАННЯ В ССРСР.

/ продовження /

Десятки мільйонів чесних громадян ССРСР ні за що засилається до концтаборів, десятки тисяч розстрілюється. Профспілки одержують наказ повести бій "за хліб" - цебто боротьбу з селянством, а іншими словами, боротьбу роботої класи з селянською масою. Партія під"кинує ро-бітників проти селян, наплетувати їм, що селяни є куркуль, не хоче дати робітництву хліба та лише місце на голодну смерть. Але разом з таким наступом на селянство - більшовики ведуть також наступ і на робітництво. Той хто заявляє, що більшовики діють від ви джу до ви-дка і не мають своєї системи - той глибоко помиляється. Потрібно не забувати, що більшовицький апарат розгалужений з верхів аж до на-зу. Апарат сповниє всі державні функції, а на сторожі партії та влади стоїть жорстока й підступна поліційна установка НКВД зі своєю величез-ною сіткою провокаторів і сексотів.

Робітничі класи за більшовиків ніколи не були і не є позбавлені тиску чигноблення. Якщо за царських часів робітники мали хоч деяке право на страйки, чи зменшення місьви праці і т. д., то більшовицька влада навіть і це заборонила й ліквідувала. Яскравим характеристич-кою "прав" робітництва, за більшовиків, може служити розмова америка-нського кореспондента Уайта з головою ВПС Кузнецовим. Уайт запитав у Кузнецова: "Чи профспілки в ССРСР є цілковито вільні, чи може керо-вані урядом?" Кузнецов відповів: "Так, профспілки є вільні, але... де-легат, якого вибирають робітники на з'їздах, мусять бути н о п е р е д н ь о затверджені урядом". Але Уайт така відповідь не задовільня-ла і він поставив знову інше питання, а серед них нпр. Чи робітники ССРСР мають право на страйки? Кузнецов відповів, що ССРСР був лише один страйк в 1919 році, від того часу страйків більше не було і не буде іх в майбутньому. Хоч робітник може бути й не задоволений з праці, але він не може самовільно її змінити. Далі Кузнецов пояснив, що "в ССРСР вступ до профсоюзів цілковито вільний для / знову " але " / робітників ССРСР мусять вступати в членів профспілки, бо член профспілки в першу чергу одержує мешкання, одержить більшу допомогу в разі хворе-би, знайде в готелі можливість / кімнату / для ночівлі і інше. Не член профспілки, не має права вступати до кінн, на забави, збори чи до ін-ше, які влаштує профспілка. Отже цілком зрозуміло який то є "добровільний" вступ в членів профспілки, коли партія мусять замовля-вати різними матеріальними привабливими до профспілки, робітника.

Але наспраду, який здобуток має робітництво в "вождів" - револю-ції" про яку так розхваляють більшовики? Можемо відповісти прямо й відверто - ніяких. З найбільш пригнобленої та поневоленої царським урядом "класи", робітництво в ССРСР за радянської влади перетворено в звичайну сіру масу рабів, безправних рабів, що не мають елементарних людських прав, до отаки людським автоматом, рабам по виконанню й зор-вижнанню норм праці. Робітник як віл, мусять працювати по тваринно-му. Все останнє, притаманно людям - не вільно.

Виконно-керівним органом є Центральний Комітет АБН, до якого входять по одному - представники всіх народів - членів АБН. Існують і діють фахові комісії, як військова, дипломатична, пропагандивна, акцій молоді і др. Їх очолюють члени Комітету. Окремо існує організація молоді народів АБН, що є координаційним осередком дій національно-визвольних організацій молоді поневолених народів - ФМ АБН /Фронт Молоді АБН/. У травні 1948р. відбувся Конгрес АБН, на якому наступив перевибір властей, прийнято напрямні роботи, маніфест і т.д.

АБН не є еміграційна, а краєва організація. Головна наша увага зосереджена на боротьбу проти більшовиству в Рідних Землях. Закордон - це тільки резонанс нашої боротьби там. Для закордонної дії існує Закордонний Комітет дії, в Рідних Землях іде про роботи.

Які революційні організації народів найбільше активні в АБН?

Активність жива всіх так, що не можна нікого постпонувати. Але відмітити доводиться зокрема українські організації: УГВР, УПА, ОУН, Націонал-Туркестанський Комітет Єдності під керівництвом Каєм-Хана, заслуженого борця за самостійність Туркестану, Басмачівський Повстанський Рух.

Як відомо, в Туркестані було кількакратне повстання проти більшовицької влади і взагалі проти поневолення Туркестану російською імперією. Створена була Туркестанська Національно-Визвольна Армія, що носила ім'я басмачівського повстанського руху. Туркестан завжди прагнув до Самостійності.

Зараз в УПА є деяка кількість туркестанських повстанців. Треба відмітити там національно-визвольний рух народів Північного Кавказу, який носить там назву "народнического повстанського руху". Народи Кавказу - тех грузини, вірмени, азербайджанці, всі борються за державну самостійність за ліквідацію всякої російської імперії. Козаки, татари, народи Сибіру - стоять в активній боротьбі за ці самі ідеали. З ново-поневолених більшовицьких народів, активні є серби. Генерал Дража Михайлович - замордований Тітом, був активним борцем за ідеї АБН. Загалом його четники стоять в спільній боротьбі з другими борцями за волю свого народу. Не менше активні є хорвати. Малайський визвольний табор активно бореться в підземеллі проти більшовицько-російського рабства, зокрема ген.-полк. Фаркас активний на цьому відтинку. Словацький Визвольний Комітет /СОВ/ під проводом заслуженого на смерть більшовиками словацького патріота, міністра проф. д-ра Фердинанда Дурчанського, активного провідного члена АБН, керує визвольною боротьбою словацького народу за його державну суверенність. Провідники чеської визвольної організації, що були в АБН, знали в боротьбі.

Румунська визвольна організація "Залізна гвардія" діє даліше. Болгарський визвольний рух тепер об'єднався. Всі національно-революційні сили Болгарії тепер гуртуються в одне. Революційно-визвольна боротьба балтійських народів які є активними членами АБН, окріпилася теж.

Як АБН уявляє собі практично розв'язку питання сходу Європи і підсват своєї дії?

На сході Європи і советської Азії мусять бути введені в життя ті самі політичні принципи, які з'ясовані в Атлантичській Хартії, уважарться в західній Європі основою демократії: це визнання і пошанування права кожного народу на повну політичну суверенність. З ім'я цієї ідеї мусять бути знищена російська імперія і російський імперіалізм кожної країни, а всім поневоленим Москвою народам мусять бути забезпечені свободний розвиток у вільних національних державах.

Чим ставлять запит, чи розчленування російської імперії на кілька, чи і кількоцалість національних держав не буде атомізацією, шкідливою для господарського життя самих цих народів; на це ми мусямо відповісти протичаємом: чи альянти в час другої світової війни, знищення "Гроссдемократії Франції, Бельгії, Голландії, Данії, Норвегії і інших держав, які у випаді агресії отали були поневолені Великонімаччиною, уважали атомізацією, шкідливою для господарського розвитку згаданих народів?

Чому АБН уявляє російський імперіалізм найбільш лихом для східної Європи і підсоветської Азії?

Перше все, АБН уявляє великий російський імперіалізм грізно небез-

пеком і великим лихом не лише для східної Європи але для всієї Європи і взагалі для Заходу і західної культури. Російський імперіалізм не знає меж, і по поневоленні однієї країни зараз підготовляється до агресії на другу. Для цього він винищує всі самостійницькі елементи в окупованій країні і заставляє всі поневолені народи до каторжної роботи для підготовки засобів до нової війни. Для функціонування терору удержує Москва велитенський апарат явної і тайної поліції, зовсім непродуктивний, який, нпр. з економічного боку беручи, лягає важким тягарем на працюючі маси. У висліді цього маси працюючих всіх народів за залізною заслоном живуть у жахливій економічній нужді, не говорячи вже про те, що політично і культурно їх повернено до стану середньовічних рабів.

Після другої світової війни Захід мав і має змогу переконатися про слушність нашого твердження, що московський імперіалізм загрожує вобому світові. Вся західна Європа живе сьогодні в страху перед інвазією Москви. Віддача Москві середньої Європи цієї небезпеки не зліквідувала, а лише відсунула на деякий час. Тому повинно бути вже сьогодні всім ясно, що ця загроза буде зліквідована тільки тоді, коли буде зліквідований усякий московський імперіалізм, а московська держава існуватиме лише в своїх етнографічних межах. Віддання в жертву Москві хоч би одного якогось народу оживляє імперіалістичні апетити і зоохоче до нових агресій.

На кого покладається АБН у своїй боротьбі?

АБН об'єднує національно-революційні організації, які в боротьбі за визволення своїх народів спираються на власні сили цих народів. Мусимо підкреслити, що на Сході головну роль у війні грає не техніка, але ідеї, які заставляють маси вживати техніку в боротьбі проти поневолення. Тому АБН кладе тиск на ідейне опанування мас і наставлення їх в організаційному оформленні проти більшовизму. Наслідки такої підготовки виявляються в відповідний момент. В період підготовки до вирішального удару АБН організує збройну боротьбу, щоб переконати все населення СРСР, що більшовицький режим не всилі навіть в час миру зліквідувати внутрішній опір.

Зрозуміло, що поневолені народи радо повитати б у своїй боротьбі допомогу західних свободобільних народів. На жаль, АБН мусить підкреслити, що такої підмоги, а навіть належного розуміння своєї боротьби досі він не знайшов.

Що зроблять народи СРСР у випадку нової війни?

Мільйонні маси поневолених Московом народів уважать нову війну нагодом виступити проти більшовизму й народам знутри приспінити його загибіль. Але ефективність такої можливості залежатиме від того, які ідеї настинуть і реалізуватимуть ті, що виступлять війною проти СРСР. Народи СРСР чули вже багато різних обіцянок та різних гарних кличів і переконувалися, що за ними криється зовсім що інше. Поневолені народи бажають повної національної свободи і коли її визнають у практиці ті, що виступляють проти СРСР, тоді матимуть народні маси СРСР за собою. Все ж вже теперішня постава західних держав впливає на майбутнє поведінку народів СРСР: підтримка боротьби поневолених Московом народів за їхні національні права західними державами і виражене визнання ідей, за які борються ті народи, своїми ідеями, з'єднали б симпатії народів СРСР для західної демократії; байдужість західних великодержав до боротьби, яку ведуть сьогодні поневолені Московом народи і до ідей, в ім'я яких іде ця боротьба, відштовхують симпатії цих народів, бо викликають підозріння, що західні великодержави думають принести на схід те, що принесла була Німеччина. Народом СРСР тяжко зрозуміти, чому західні великодержави не підтримують їхньої боротьби і промовчують її у себе навіть тоді, коли більшовики ведуть явну і дуже сильну пропаганду проти Заходу та підтримують вояки явну п'яті колоні.

Як ставиться АБН до ідей Паневропської Унії?

Заперечуючи всякий імперіалізм, як насилля народу над народом, АБН визнає konieczність якнайтіснішої політичної, економічної і культурної співпраці всіх народів, опертої на добровільній згоді рівних з рівними, вільних з вільними. Все само існування АБН, як об'єднання кільканадцяти народів, які взаємно визнають і шанують повну суверенність один одного, а рівночасно єднаються добровільно для спільних цілей є доказом цього. Якщо на таких самих принципах тісною, але добровільною співпрацею вільних націй оточить так Паневропська Унія. Тоді АБН рад співпрацювати з нею і знайти в ній болячий ідейного озвоника у боротьбі проти російського імперіалізму.

МЕМОРИАЛ АЕН ДО МІНІСТРА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ С.Ш.А.,
 ЕЧІСОНА І ГЕНЕРАЛА АҶЗЕНГОВЕРА.

Вітаючи те, що означенні кола США починають надавати відповідне значіння т р е т і й силі в боротьбі проти більшовизму тобто поневоленням народом, національно-визвольні, революційні організації поневолених більшовицьких народів, прийняли з найбільшим ентузіазмом вістки преси про те, що позитивною базою консолідації сил має бути не національний принцип, тобто побудова на руїнах СРСР і більшовизму в васальних країнах СРСР суверенних національних демократичних держав народів в їх етнографічних територіях, але ідея збереження російської імперії навіть після знищення більшовизму. Загрозований викладом невідхиального збройного конфлікту з СРСР, Центральний Комітет і Рада Народів АЕН у зв'язку з тим заявляють:

1. Лише антикомунізм, чи й антибільшовизм не може бути достатньою базою консолідації сил народів, які борються за своє національне визволення. Необхідно виділити позитивну мету боротьби, а нею може бути єдино відновлення самостійних, національних держав всіх народів на їх етнографічних територіях. Своє відношення до різного рода міждержавних зв'язків можуть встановити народи після здобуття повної суверенності, як рівні з рівними, вільні з вільними.

2. Велико-російські концепції "Ліги боротьби за народну свободу", "Національно-трудового союзу", "Союзу боротьби за визволення народів Росії" і др., що є новим виданням власовщини, відкидають рішуче поневолення більшовицькими народами, бо ці концепції означають продовження їхнього національного та соціального поневолення.

3. З часів Петра I. змагає російський загарбницький імперіалізм, у різних формах, за гегемонію Росії в світі, послуговуючись при цьому славянськими ідеями, як нпр., захист православ'я, панславизм і інші. Більшовизм являється рафінованою формою російського історичного імперіалізму в сполучі з комуністичною доктриною т.зв. світової революції пролетаріату, підкріплений відмовою панславизмом, відновлений насильницьким кремлівським православ'ям, східним захистом ісламу та демагогічними гаслами визволення колоніальних народів Азії і Африки.

4. А.Ф. Керенський вже раз 1917р. програв проти більшовизму і навіть у самій Росії звів на нівець справу демократії, головно тому, що він намагався відновити царсько-російський імперіалізм в новій формі, нехтуючи національно-визвольними змаганнями народів і цим помагавчи об'єктивно більшовицькій дії до влади. Ослаблені захватницькою боротьбою Росії Керенського і подекуди при підтримці альянтами єдино-неділимських російських генералів, мусили самостійні держави Білорусі, України, горців Кавказу, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Туркестану, народів Сибіру, Донсько-новозька Республіка і ін. власти жертвою більшовицького імперіалізму, якому підготувала ґрунт ера Керенського.

5. Це не є випадок, але зрозумілий соціологічний закон, що саме аналогічні, Керенським, Власовим та їх ідейні епігонам політичні невдачі і закріплювачі більшовицької системи в сателітних країнах, стоять зараз в одному спільному таборі опізнених поборювачів більшовизму, якому допомогли прийти до влади. Історія не знає успішного повороту до влади тих, що остаточно програли.

6. В обличчі цих історичних фактів заявляємо сьогодні:

а/ українці, білорусини, горці Кавказу, козаки, грузини, вірмени, азербайджанці, туркестанці, ідель-уральці, народи Сибіру, естонці, лотви, литовці є рішені далі вести боротьбу проти російського імперіалізму всіх барв, тоталітарного чи "демократичного" без огляду на те, хто б цей імперіалізм не підтримував на Заході,

б/ народи сателітних держав, які стали сьогодні жертвою більшовицької агресії: словаки, чехи, поляки, болгары, мадари, альбанці, мурини, як таж серби, хорвати, словенці та ціла низка інших європейських народів будуть почуватися загроженими теж у майбутньому після знищення більшовизму, з боку російської імперії, світовий мир буде в постійній небезпеці, буде існувати насильницьке об'єднання великих територій та поневолення сотень мільонів людей наїрваніших народів в рамках російської імперії, яка мусить бути поділена на самостійні національні держави, згідно засад Атлантської Хартії.

в/ АБН вітає в своїх рядах також російський народ, але він мусить відвернутися від своїх імперіалістів і імперіалізму взагалі, та задовольнитися російською державою в її етнографічних границях.

7. АБН підкреслює, що на боротьбу проти більшовизму можуть поєднати народи не колишні колаборанти з їх рядів з комунізмом, які до цього помагали комуністам закріплювати владу і за що їх народи відкинули і засудили безповоротно, але непримиренні до комунізму національно-революційної організації, які завжди стояли на діаметрально-проти-лежних більшовизмові позиціях.

8. Вирішним шляхом перемоги над більшовизмом є національно-визвольні революції поневолених народів, які є водночас анти-імперіальні /національні/ і соціальні. Нехтування означеними кодами США на ц і о н а л ь н о г о моменту в країнах підсоветського СХОДУ - це смертельна помилка, вже кількакратно повторювана в історії воєн на Сході.

9. Ми перестерігаймо весь демократичний світ перед катастрофічними наслідками кожної співпраці не лише з більшовизмом, але взагалі з російським імперіалізмом, як теж з колишніми політичними колаборантами з кожної країни з поза залізної заслони, які означений час сприяли і підтримували комунізм в своїх країнах. Така постановка відверне свободолюбні народи Сходу від західного світу і принесе воцарить їх іти окремими шляхами, щоб через розгром більшовизму та розподіла російської імперії досягти своєї мети: власних суверенних національних держав.

10. Ми сподіємось, що для державних мужів США демократія і самовизначення народів, їх право на власні суверенні держави та на праплення територіальних кривд заподіяних агресорами не є пустими Фразами.

Просимо прийняти вислови нашої правдивої лояльності

М.п. 15 червня 1949р.

Слідують підписи уповноважених представників Національно-визвольних центрів, поневолених більшовизмом народів, членів АБН.

--oooOooo--

ВЕЛИКА ДЕМОНСТРАЦІЯ АБН В ЕДІНБУРГУ

Українці у Вел. Британії сентанними оваціями вітають ЦК АБН Ярослав Стецька.

В неділю 26 червня 1949р. в столиці Шотландії Едінбургу, уярмлені народи АБН разом зі "Шотландською Лігою Європейської Свободи" - запротестувала проти переслідування християнства і тиранії найбільшого конгломерата народів - ССРСР. Прикрашена прапорами, портретами й транспарентами площа була вповнена 5.000 - в масов народу. Участь в демонстрації взяли: британці, українці, естонці, лотви, шведи, поляки і серби. Найбільшу й масову участь в демонстрації взяли українці. Біля три тисячі українських робітників з усіх сторін Шотландії, поїздами і автобусами прикрашеними транспарентами й національними прапорами, прийшли щоб запротестувати разом з іншими поневоленими народами проти комуністичної тиранії на землях своїх батьківщин. Представники-промовці поневолених народів, звертали увагу цілого світу, на страшний злочин поневолені більшовизмом над уярмленими народами й Церквою. Від британців промовляв голова "Шотландської Ліги Європейської Свободи" п. Стюарт і представник шотландських церков п. Ф. Р. Стівенсон. Рівнож п. Стюарт, перед кожним промовцем подавав в англійській мові, коротко зазначені орієнтовні інформації про даний народ. Про український народ п. Стюарт говорив:.. великий, 40 мільоновий, християнський, свободолюбний, що бачив безперервно боротьбу за свою волю і самостійність.... Співав український хор "Славути". На закінчення склядено одностайно резолюції чкі разом з супровідними листами п. Стюарта послано до всіх державних урядів та церковних властей в цілому світі /за винятком ССРСР

і його сателітних держав/. Привітальні телеграми на віче прислали: Голова ЦК АБН - Ярослав Стецько і Союз Українців у В.Британії. Про демонстрацію писала майже вся шотландська преса: "Скотсмен", "Скотіш Дайлі Мейл", "Едінбург Івнінг Ньюс", "Скотіш Дайлі Експрес", "Івнінг Диспеч", "Дайлі Рекорд Мейл" і інші.

Успіх цього великого маніфестаційного віча треба у великій мірі зазначувати "Ет. Лізі Європадошкої Свободи", а передовсім її невтомному голові Д.Ф.Стewartові. Не зважаючи на свій поважний вік, він з повною енергією приєднався до справи звільнення Європи, а передовсім України, яку вважає за ядро визвольно-революційних рухів і бачить перед нею велике майбутнє. Будучи великим приятелем українців, він з великим захопленням прийняв ідеї АБН, інформуючи різноманітний західний світ про постійну небезпеку червоного чи білого робітничого імперіалізму.

Почесним гостем мітингу, читали українці Шотландії б. голову Тимчасового Правління, члена Бюро Проводу ОУН, голову ЦК АБН - Ярослава Стецька. Понад 2.000 українців і українок уташані рядами перед входом до церкви привітали бурхливими оплесками Я. Стецька. Від делегації українських робітників виголосила привітальну промову робітниця-українка підкреслюючи провідну роль України в спільній боротьбі поневолених народів. Пишучи словами читала Я. Стецька як голову ЦК АБН і члена Бюро Проводу ОУН, та зложила подяку від українських робітників на чужині за його невтомну, повну посв'яти і трудів працю для визвольної боротьби українського народу за волю і державність. У відповідь Я. Стецько подякував українському робітничеству Шотландії за щирі слова привітання, відмічавши, що на йому належить привітання і подяка, але передовсім всім тим, що в Україні життя своє дають. "Весь український народ став сьогодні героєм - і найсердечніше наше привітання належить йому, цьому великому безіменному Героєві". Слова Я. Стецька викликали спонтанну орацію, і серед бурі негасавчих оплесків голова ЦК АБН пройшов між народом на Богослуження.

МАСОВЕ ПРОТЕСТАЦІЙНЕ ВІЧЕ АБН В МЕНЧЕСТЕРІ

17 липня 1949 р.

В одній з більших публичних зал Манчестеру відбулося масове протестаційне віче АБН, в якому взяло участь біля 1.500 осіб. Однак багато людей з браку місця на залі остало на вулиці. Віче відкрив українець пол. Д. /колишній засланиць Сибіру/ вітаючи приятного на залі голову ЦК АБН Я. Стецька. Довгими бурхливими оплесками привітали учасники віча Я. Стецька. Після привітання представників інших народів, промовляв опшеник-українець який своєю блискучою промовою викликав глибоке враження на присутніх, особливо картинами української церкви що в катакомбах разом з героєм УПА боронить Правди і Волі. Дальше говорив представник Білорусі, Хорватії, Литви, Польщі, Словаччини і України. Всі промови були прийняті бурхливими оплесками. На особливу увагу заслуговувала глибока змістовна промова представника українського революційного табору - ОУН, УПА, УГВР яку учасники часто переривали аплявзом. З огляду на окремі характер цієї промови, подамо її зміст згодом. Після промов відчитано в англійській і українських мовах резолюцію, яку прийнято одностайно через аклямацію. Резолюцію, разом з супровідним письмом за підписом представників поневолених народів, вислано до мін. Ернеста Бевіна. В кінцевім слові пресідник віча, звернув увагу на роль політичної еміграції, підкреслюючи що ми "не будемо гідні зватися синями наших народів, коли на чужині не виконаємо наших обов'язків супроти своїх рідних батьківщин". Під бурхливі пошні ентузіазму оплески, від імені присутніх пресідник складає подяку голові ЦК АБН Я. Стецькові за його жартівну працю в боротьбі проти сталінських імперіалістів, а особливо за його самодіяльність в боротьбі за Самостійну Соборну Українську Державу. Далше від імені приятних, пресідник віча на руки Я. Стецька зложив палкий привіт елжній на українських землях революційно-визвольній Організації /ОУН/ і УПА що сьогодні стоять в боротьбі з окупантами. Навгагарачами бурхливими оплесками прийняті закликали свою солідарність з висловленими пресідником привітання. Через Голову ЦК АБН передано привітання для революційних організацій поневолених більшовизмом народів, зокрема словачьким, хорватським, казахським, туркестанським, литовським, латиським, польським, білоруським, болгарським, козацьким і революціонерам всіх інших народів підбольшовицького світу. Привіти були прийняті незворукачними оплесками. Маніфестацію закінчено трикратним "Слава" усіх приятних на честь революціонерів всіх народів поневолених більшовизмом.

В боротьбі з Загаронниками УКРАЇНИ

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ.

Митрополита та всіх єпископів українських зі Сибірського заслання.

Цей пастирський лист був поширений на всіх українських землях. Його переписували та подавали з рук до рук, з хати до хати, від села до села і т.д. Був поширюваний непомітно, нерозпробований на дверях, вкладаний на вікна іт.п. Так щоб не побачило злобне око енкаведиста чи донощика. - Ред.

Усім віруючим Церкви Христової живущим в царстві червоного антихриста і поза ним.

В Ім'я Отця і Сина і Святого Духа -

Дорогі Браття і Сестри!

Ми, Митрополит та всі єпископи, Пастирі Ваші, арештовані, мучені і вивозані на Сибір за святу віру Христову нашу, і за церкви наші, і за народ многострадальний наш, - Шлемо до Вас, зі сибірських снігів і тюремних мурів Благословенство Боже на недалеке Різдво Христове.

Бог є з нами і тут далеко на Сибірі і в тюремних казематах. Бог є і буде з Вами, Дорогі Браття і Сестри. Бог є у Ваших хатах, в містах і селах. Бог є з Вами на важкій колгоспній панщині. Бог є у Ваших землянках, і підпільних сховищах. Бог є з Вами в тюрмах і засланнях.

Бог є з Вами, Дорогі Браття і Сестри, в часі Ваших мук, тортур і розстрілів. Бог є і з нашими славними стрільцями - повстанцями. Бог є і буде все і завжди з цілим нашим многострадальним народом в часі його най-більших страждань і мук. Він благословить Вашу боротьбу проти антихриста та винагородить щедро всі Ваші муки і кривди.

Віруйте Йому Одному, держіться своєї батьківської віри, своєї рідної батьківської землі, своїх Церков і своїх хат, своєї мови і Божої Правди, не бійтеся гонення, труду, жертв і мук, бо все це для народу нашого і для Христа Бога Отця Нашого.

Прийде недалекий день і царство червоної сатани - антихриста розвалиться, та пропаде і щезне слід по ньому, а Церква і віра Христова житимуть вічно, а з нами буде жити вічно слава і пам'ять святих мучеників народу нашого, які сьогодні борються і черпають за неї.

Як родився Христос - так зродиться нове вільне життя на землі!

Як воскрес Христос - так воскресне з гробу неволі наша мати Україна і відродиться наша свята Церква!

Благословенні хай будуть усі, які послухають голосу цього, не покинуть своїх рідних хат і свого народу і допоможуть в боротьбі проти Антихриста.

А прокляті будуть по віки вічні всі люди - зрадники!

А хто перешле 10 разів оце послання пастирів своїх і дасть ближнім своїм той буде мати 300 днів відпусту.

І прийде час і стане Правда на замученій землі, і згине царство сатани і буде Воля Бога і хай так станеться.

А м і н ь.

Дано року Божого 1945, в день Св. Дмитрія Великомученика.

ОДИН МІСЯЦЬ В БОРОТБІ...
 ~~~~~

Інформативний звіт за травень 1946р.

За звітний час націоналістична акція, в зв'язку з виселенням українців до СРСР, охопила Ярославський, Лубачівський та Томашівський повіт. Польська влада, побачивши, що дотеперішні намагання викинути українців до більшовиї, не дає їй бажаних успіхів, кинула цілі полчища озвірілих орд в мундурах ВП, КПВ, та інших виколужників Кремля стаціонарних по цілому терені /УБП, МО, ЗОП/, зі всіма родами зброї, включно з панцирками, танками й літаками, на українські села й ліси, при цьому сама заховала поворховну неутральність. Вони мали терором і силою вирвати безстрашного українського селянина з під його прабатьківської отріхи, або виловити всіх тих, котрі, як заселені ліс, покинули рідні хати і скрились враз з ріднем і марним добутком в його глибині. З пінов на устах кинулась вся виколужницька зграя сталінська на українські села, виправляючи все, що лише могли звірі в людському тілі, на глум і сміх у вічі вьому цілілізованому світові й людству. Грабили недограбоване українське населення, при кожній нагоді, вьоди і все, що лише попало під руку. Мордували, закатовували на смерть, зловлених в лісі селян, які воліли вибратіліс і в ньому примітивне животіння, чим життя в СРСР під "жарливим сталінським сонцем".

В лублінецькому лісі, ВП обстріляло групу селян, які скрилися перед виселенням, наслідком чого 4 ранено. Здорові повтікали, залишаючи ранених, яких ВП повірськи закатувало, ломши руки, колоди штиками, аж поки нещаєливі не окончили.

Бандити навіть не жаліли синьих голів. В с. Диків Старий закатували вони в такій самій спосіб 70-літнього дідуся. Майже в кожному селі насилували жінок, старих бабусь, а навіть малолітніх дівчат і то де попало в хатах, в отодолах, на вулицях, навіть не боялись збезчестити церков для прикладу подав лише кілька:

В Лубліниці Старому, в церкві, в присутності односельчан різного віку й полу, бандити з ВП насилували аж 15 жінок віком від 13 до 50 років. Коли з розпучки матері кидались на бандитів в обороні своїх дочок, їх били або також насилували і то по кільканадцять одну.

В с. Вербиця кількох польських вояків насилували дві бабусі, одну 68 а другу 70-літню. Розгулюваним сталінським прихвостям мало було живих, найшли вони в гробах мертвих і їм не дали спокійно лежати.

В с. Горайці Вілське Польське розкопували на цвинтарі гроби, з них викладали кости померших та розкидували по вьому цвинтарі.

Не помагав терор ані звірські знущання. Населення таке не виїздило. Кожний ховався, де тільки міг; по пивницях, полях, лісах, луках, криївках та інших сховищах. Ворог побачив, що речинець виселення, назначений офіційно на день 20.VI. кінчається а він ще таки багато не викинув українців, рванувся із ще більшою скаженістю робити облави, шукати та вилувлявати втікачів де й як тільки міг. Людологи шпорили по всіх будинках, пивницях, перевертали все горі корінем. В лісах перевертали кожне спалене дерево, нуцу ріща, обшукували кожній кущ, вої горьки та підоздрілі місця, переколювали довгими дротами, шоби вполувати людину. Як тільки знайшли, забивали на місці або стягали з нього убрання і напів-голого гнали на станцію, цькуючи на нещасних тресованими псами. Був випадок в Дикові Новому, що такий тресований пес загриз наперед збитого, Скиненьця Михайла так, що цей від ран помер.

Як знайшли когось в криївці, то закидували його гранатами або палили змцем. Так було в с. Ульгівок, де спалили 4 особи, які скрилися в криївці від виселення.

В деяких селах населення заломилось, бо не могло вже більш терпіти цього отрахіття і або кінчали самогубством, або голі босі одинцем не знавчи батько за сина, муж за жінку, мати за дітей, ішли до отації а звідси їх гнали до СРСР.

Найбільше варварських знущань потерпіли села північно-східньої частини Лубачівського повіту, починаючи від с. Лубліниці аж по Верхрату на Лубківський терені є малі ліски, які були переповнені втікачами, тому ВП при помочі танків мало краду змору вилувити їх та вивезти на схід.

І такі отрахіття переживало українське населення мужно підбадьорене смілими виступами українських повстанців у його обороні знавчи, що ці ки можуть. Найгіршіший час, коли села й ліси обсіла дика сьранча ВП українські повстанці зуміли завдати їм дошкульних втрат. Від вибуху "мінк" вьветіли в повітря 3-ри порохи поїзди, кілька мостів та авт з вівьком.

Знову запіяли нічю "червоні когути" по українських селах, щоб яно отало всім на цілому світі, як українське населення "добровільно" виїжджає під "опіку батька" Сталіна.

Спалено по українські господарства в сс. Сосниця, Святе та Диків. Після спалення с. Сосниці та останніх сіл наші стрільці виконуючи своє завдання, поводитись тактовно, що зі захопленням про це переповідали собі польське населення, якто: вояки УПА вперед повідомили село про це що будуть палити, як помагали носити перед паленням хат, будинків хатню обстановку та інше господарське добро, при цьому поводитись чесно й людяно, не тероризували ані не страшили, а лише виконували своє завдання.

Українські повстанці де тільки можуть, помагавть та обороняють українське населення. В лісах хоронили цілі табори втікачів та харчу вали їх "партизанською зупою". По тих селах, де на переходило виселення допомагали обробляти поле потяговою силою, розділювали збіжжя з магазинів УПА, хоронили перед нападами польських грабункових банд, як треба, то йшли в бій проти переважаючих сил ворога, щоб хоронити селян.

В с. Дібча підвідділ УПА та кілька бойовиків районної ОБ, розігнали грабункову банду "Волиняка" та цивільних поляків, рятуючи десяткам селян життя, які вже були засуджені на згубу, так, як їх односельчани /без огляду на національність/, які впали безвинно від бандитської кулі. Тут наведено лише кілька фактів боротьби українських повстанців, бо за цілий місяць травень українські повстанці звели около 25 наступальних або оборонних боїв. Польська влада марчи в цілому терені військово, неменшу увагу звернула, щоби при його помочи знищити Організацію й українських повстанців. Вживали всяких способів у боротьбі з нашим рухом. Арештували цілими десятками селян, щоб розвідати про Організацію, та вербували слабший та хиткий елемент в ряди сексотів. Перекидавчись на українських повстанців, ходили по хатах в українських селах, щоб довідатися про організаційні зв'язки. Робили нічні засідки та підлуки по селах, кладках, стежках, дорогах і інших переходах. Багато всяких підлих хитрощів вживали агенти НКВД, однак все на-дармо. Не пішов наш селян на хизацьку вудку, бо вже надто свідомий, щоби датись спровокувати ворогові.

Не обійшлося без "батькової" помочи 17 молоденькій донечці. Посилав він вірних своїх слугів нквд-стів очистити "блізкі вохуд". В приграничних селах большевицькі пограничники під різними претекстами стало переходили кордон та порядкувалися, як у своїй хаті. Збирали харчі, парувірвали документи грабували поукраїнське майно, не забували при цьому відвідати і старих й звербувати нових сексотів та агітували за виселенням. На час виселення до кожної групи ВП прикріплено спец-групу большевиків, яка активно брала участь в облавах, обшуках а особливо у боротьбі з нами.

Зі збільшенням в терені ВП та большевиків піднесли в гору голови деякі станиці МО. Наслідуючи дикі гульні ВП, МО з Дикова Старого ограбила в селі Улазові церкву та приходство.

Польське населення, бачучи всі ті звірства, доконувані через ВП та інші московські агентири доконувані на українському населенні а то часто й на польському, ненавидять їх, називають прилюдно "рабусі, злодеє" і т.п. Натомість до українських повстанців відносяться прихильно, навіть по приятельськи називають їх "своїми хлопцями", та помагавть різними способами в харчах, розвідні і іншим.

Немало є серед поляків ненажерливої голоти, яка wraz з ВП чи іншими бандами ходила грабити рештки поукраїнського майна. Найбільш грабіжницьких сіл, які давались добре в знаки українським та доколичним польським селам належать: Святе, Сколомів, М'якіш Старий, Майдан Сминовський, Красне, Павлова, Криве, Адамівка, Руда Роканецька, Плазів, Пароль і Чеса-нів.

З політично-партійного легального руху серед польського суспільства перевагу бере всяди ПСЛ. В Лубачеві, Ярославі та інших містах ПСЛ веде живу агітаційну роботу серед польського населення перед приходним "референдум" на 30 червня. Чимраз то сміливше висказує свою думку, до не годиться на "одноізоове" законодавче тіло і це поширє серед польських радів всіх верств. Партійного руху ПНР непомітно між загальом польського населення крім запропанницько-вислужницького елементу. Назвагал польське населення з погордою ставиться до ПНР-овців називавши їх "слугусами Сталіна".

Підпільного польського руху в терені непомітно крім банд "Волиняка" і "Мери", які себе називають польською партизанкою.

Однак про підпільне життя в усіх польських оселях зовідчить те, що часо до часу хтось розліпить у містах протибольшевицькі летючки та активно виступить проти большевицьких УБП, МО або НКВД-істів.

До большевиків польський загаль ставиться з ненавистю, бачучи, як все більше і більше накладає червона Москва на нього своє ярмо та впрягає в сімнадцяту шлею до своєїго-імперіалістичного воза. Висміють їх, складають різні анекдоти та приказки про годинники, перстені і т.п. Називають їх "загарміцями" та "мохами".

В затяжній боротьбі, яку провела Організація за звітний час не обійшлося без втрат серед наших рядів.

Найбільшою болучою наших втрат є смерть славної пам'яті окружного провідника д. Сурмача, Бл.п. Провідник Петро Дьоба - Сурмач / Богун, Сталь/. Замолоду пройшовши тверду організаційну юнацьку школу віддається виключно ідеї УССД, працюючи на різних організаційних постах і ділянках в ЗУЗ до осені 1943р. Від цього часу обняв пост Обласного Провідника Дняцтва, а з кінцем 1944р. Окружного Провідника Ярославщини, Любачівщини та Томашівщини. За цілий час своєї праці визначився великим авторитетом здобутим своєю тактом, вирозумілістю та політичним хистом. Всі його близькі й дальші співпрацівники втратили в ньому Друга і Провідника, а український народ - одного з будівничих УССД. Вп.п. Провідник згинув передчасною смертю /заleden 25 років/ в повному розгоні молодечею запалу, як герой зі зброєю у руках в боротьбі з большевицько-польськими наїзниками над річкою Танвою.

Разом з ним зложив свою голову в боротьбі з польськими большевиками надійний поет-письменник Петро Васильченко - Волош / Гетьманець/. Сл.п. Друг Волош є автором збірки "Мої повстанські марші", був відповідальним редактором "Лісовика" та інших організаційних видань. Він своєю кров'ю через підкреслив нерозривність східних та західних братів України, бо він син Полтавщини віддав своє життя за ідею УССД на найбільш висуненому західньому кордоні українських земель над річкою Танвою.

Неменшим ударом було для нас, як в несповні тиждень по смерті бл.п. Дд. Провідника Сурмача і Волоша, впав на засідці к-р Балай. Хоч були це для нас болучі втрати, однак нас вони не зломали, а навпаки дали силу й гарт духа, а другим новим борцям примір, як треба жити й боротись за Волю Батьківщини.

Довкруги кишить заваята боротьба. В ній хоч маємо втрати, та не зломати ворогові Народної Волі - жити самостійним, від нікого не залежним життям. Народ вірить і знає, що тільки боротьбою може здобути Волю і Незалежність, рівність і справедливість, тому солідаризується з Українськими Повстанцями, під одним прапором, на якому видніє клич:

За Самостійну Соборну Українську
Державу!
Волю народам і людині!
Смерть тиранії!

Постій дня 20 червня 1946р.

Слава Україні! - Героям Слава!

Вз. /-/ В и р

- o - o - o -

Сповідання Гориславе-Олена.

ЯК ВИМІРАЮТЬ ГЕРОЇ...

Упадок шпитальки на Хрещатій у днях 22-23 січня 1947р.

Дня 19.І.47р. вечер частина з групи маневрової ЗОП /Балтик ІУ/ заступує в хаті в с.Манів, пов.Лісько, двох стрільців, зв'язкових між кушем, а зв'язковим пунктом до шпитальки. Несподівано заскочені попадають живими в руки польсько-большевицьких пограніжників. Зловлених перевозять до Тісної, осідку 37 КООН /Команда Охрони Одщинка Пограніча/. Друг О. помімо тортур, яких уживають пограніжні енкаведисти польські, держиться добре й не окиде нічого. За те Зуравель показується людиною підлою, без характерною, щоб врятувати своє життя починає сипати. Дня 20.І.47р. та 21.І.47р. вже до кущових магазинів збігся, з 22.І. веде оталінських виступників в кеприші шпитальки.

Шпиталька міститься глибоко в лісі, коло виселеного ще на весну 1946 р. с.Рябого. Ціле приміщення її знаходилося під землею. Уладжена була з повним комфортом. Саля хворих налічувала 12 ліжок, лучилася коридорами з операційною салєю, з лікарською кімнатою, кухнею та харчевим магазином: кльозет та вода були в криївці. Салі були так улаштовані, що доходило до них денне світло. Хворі, крім лікарської опіки мали воякі догоди та розвагу включно з багатомісними бібліотекою та ламповим радіоапаратом.

Курявель точного приміщення шпитальки не знає. Знає тільки напрям, та знає зв'язковий пункт між шпиталькою а куцем.

Півтора дня шукають поляки за криївкою, та хоч нерас переходять через оау криївку ніяк не можуть її знайти. Сніг лежить по вище колін, сліду до шпитальки ніде немає.

Аж випадково виходить з криївки в потік по дрова один зі стрільців сан-обслуги. Його захоплюють живим поляки й жадають, щоб він показав місце входу до криївки. Стрільць відмовляє.

Поляки починають шукати самі. Натрапляють на шкляне віконце, яким доходить денне світло до криївки, вивають присутніх в ній друзів до здачі. Відповіді немає. Поляки засипують криївку гранатами. Розриви гранат у довгих кручених коридорах шпитальки друзів не досягають.

Берутівські воякі пробують усіх способів, щоб здобути криївку. Зловленого стрільця змушують, щоб увійшов до криївки вивати друзів до піддачі: Тільки цю вказується у вході до шпитальки, сиплется автоматний вогонь, раненого стрільця відтягають поляки на бік.

Сталінсько-берутівські опричники продовжують свій наступ, закидують нутро криївки гранатами, стріляють крізь отвори. Друзі бороняться, відстрілюються з тих кількох автоматів та пістоль, що мають при собі, бо це ж самі ранені, хворі та санітарна обслуга, які коло себе не мають ні кулеметів ні крісів.

Нерівний бій продовжується годинами. Ворог хоче переконатися, чи наші друзі ще живі, чи можна вже звійтидо середини. Роблять манекін на подобу вояка, та входом опускають його до криївки. По манекіні сиплется серія з автомата. Доказ - друзі ще живі, про здечу немає мови.

І знову закидують друзів гранатами, засипують стрілами... Ворог певний уже своєї перемоги, певний, що всі друзі вже побиті. Знаходиться відважний вояк, який крізь віконце нахилив голову, щоб побачити, що діється в нутрі. Коротка серія з вnutра прямо в голову цікаво му... І не має вже більше відважних та цікавих заглядати до криївки.

Ворог оаженіе, підступи не помагають. Гранати, як видно також не досягають друзів. Години минають... В нутрі криївки тиша. Нерас на верх дається чути якісь глухі оакики, відтак чути кілька коротких серій, декілька поодиноких стрілів з пістолі... І знову тиша. Отворами з криївки бухнули клуби диму. Понісся відгомін ще одного вистрілу з пістолі і все втихло...

На згаріщах шпитальки знайшов ворог тільки попіл 17 друзів - героїв. Вороже командування не хотіло вірити, щоб можливим було таке героїство. За кілька днів добувша дивізія прибув на місце випадку, щоб особисто оглянути згаріща шпитальки, повірити правдивість зголошеного йому.

Смерть сл.п. друзів у шпитальці на Хрестатій була для нас важким ударом, невіджалуваною втратою. Від 1944р. дотепер не було в нас такого випадку, щоб відразу впало тільки осіб і ще так вартісних для нас одишнь: двох лікарів, фармацевт, 2 санітарки, машиністка, кількох ранених та хворих працівників з орг.сітки та стрільців з відділів.

Між впавшими сл.п. друзями був курінний лікар Рад, син Кмішанин /був лікарем у німецькій армії, зголосився до нас, утікши з більшевницького полону/, який вкльчився до боротьби в ряди вл УПА, які на найдальше висунених на захід українських етнографічних територіях боронили за Самостійну Україну. Він не тільки як лікар олужив своєю допомогою ранених та хворих друзям, але також і в бою ішов олчайдушно в перших рядах з автоматом на ворога. В однім бою вл Хріна на весну 1946 року лікар Рад важко ранений в легені. Вилікуваний поміляох місяцях знову вертається до своєї праці.

На кілька днів перед трагічним випадком шпитальки прибуває оади, щоб олужити деякими порадами молодому ще лікареві /студ. медицини/ - провідникові шпитальки на Хрестатій Арпадові.

Арпад /рай.реф. служби здоров'я/ - молодша енергічна ладка, відданий всеціло справі праць з посвятов коло ранених та хворих друзів.

Орест надр. фармацевт, в ділясках справях прибув оади кілька днів перед трагедією сан.пункту.

Дора /Хінка Рада/ - надр. машиністка, взір ідейної, відданої справі підпільниці.

Дві санітарки та двох стрільців з обслуги шпитальки.

Інші впавши, це ранені та хворі стрільці з вд.УПА та орг.сітки. Між ними ол.п. Гуцул, рай.реф.СБ, людина хрустального характеру, сильна індивідуальність, високоінтелігентний, добре відважний воєк, завжди зрівноважений та холоднокровний.

Мірник - інвалід, двократно ранений, бувший командир БСБ відважний воєк та прикладний командир.

Невіджадувану для нас втрату смерть 17-ти друзів - героїв, ми прирекли собі криваво на ворогові відомстити, як тільки щезне сніг.

Приречення своєїго ми додержали: дня 28.8. шав від наших куль ген. Кароль Свєрчевскі. Іхав, щоб нагородити станиці та ман-групу ВОП-у в Тисній за їх зимову активність, за вдале зліквідування шпитальки на Хрещатій.

Дня 1.4.47р. в тому самому місці, де ген. Свєрчевскі, на дорозі Балигород-Тісна паде 38 воєки з маневрової групи ВОП /Валтик ІЗ/. Між впавши 7-ох офіцерів, а решта підстаршини та стрільці, всі учасники акції на шпитальку на Хрещатій. 6-ох воєків, які дісталися живими в наші руки, по переслуханні розстрілено.

- o - o - o -

СПИСОК УПАВШИХ ЧЛЕНІВ ОУН

*****

від грудня 1945р. до 1947р.

*****

Товмаччина /Стан. округа/.

1. "Ярошенко" член надрайонного Проводу. Дня 19.12.45р. заскочений більшевиками в криївці в лісі біля с. Довге Тисменицького району. Застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

2. "Остап" заступник надр. пропагандиста. 19.12.45р. заскочений в криївці в лісі біля с. Довге, застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

3. "Новчасний" технічний референт при надр. осередку пропаганди. Застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

4. "Брко" районний провідник Тисменицького району, заскочений більшевиками в криївці 19.12.45р. в лісі біля с. Довге, застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

5. "Прут" кушевий пропагандист. 19.12.45р. заскочений більшевиками в лісі біля с. Довге, застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

6. "Ромко" заступник станичного села. Згинув біля села Довге Тисменицького району, заскочений більшевиками в лісі.

7. "Владко" - бєєвик. Дня 19.12.45р. заскочений більшевиками в криївці в лісі біля села Довге, застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

8. "Вірний" - бєєвик рай. провідника. Дня 19.12.45р. заскочений більшевиками в криївці в лісі біля села Довге, застрілювався, щоб не потрапити живим в руки ворога.

9. "Гнеток" - районний пропагандист Товмачького району. Заскочений більшевиками в Катриліві Товмачького району, відстрілювався, а коли не стало набоїв, розірвався гранатою і згорів в вогні.

10. "Карук" - бєєвик надр. провідника. Дня 7.2.46р. шав на засідці біля с. Вєкірна Товмачького району.

11. "Мирон" - Тугай Василь с. Дмитра ур. 1924р. в с. Олена Товмачького р-ну. Районний тех. референт при осередку безпеки Товмачького р-ну.

12. "Орест" - Дворецький Петро син Грива, ур. 1921р. в с. Олена Товмачького р-ну, бєєвик СБ Товмачького р-ну.

13. "Веселий" - Кузьма Ярослав син Михайла, ур. 1912р. в с. Олена Товмачького р-ну, бєєвик Бєєвски. Всі три друзі перебували в криївці в скалі "Городищі" коло с. Душка Товмачького р-ну, де "Мирон" і "Орест" були постріляні, щоб не потрапити живими в руки ворога.

14. "Корнїчанко" - тех. референт при рай. СБ. осередку, Товмачького району.

15. "Морозенко" - працівник при рай. СБ. Обє друзі квартирували

Орган українського Життя НА ЕМІГРАЦІЇ

Ігор В.

НАЦІОНАЛЬНА ЗРІЛОСТЬ УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ПЕРЕМАГАЄ

Деякий час після Заг.Зборів СУБ-у, рівновага суспільно-громадського життя була дещо захитана. Нерозважний і безвідповідальний крок опозиції, до на чолі з п. Панчуком dokonala ризик в українського суспільно-громадського життя організованого СУБ-ом, створив небезпеку внутрішньої анархії, компромітації перед чужинцями, та планового організованого ворогами агентурами розкладу місцевої української еміграції. Вже самі методи, якими опозиція стала поборювати СУБ, викликали цілий ряд застережень, та змушували ставитись обережно до іспираторів цієї акції. Треба прикстати, що в моменті коли нашому громадському організовані стала загрожувати небезпека з нутра, він понад оподівання ворогів виявлявся вповні відпорним і здоровим. Це ще один доказ, що розвити наше громадянство не вдається нікому, без огляду на це під яким фірмою і якими методами ці намагання будуть проводитися.

Тому нічого дивного, що протисубівецька, антигромадська акція т.з. "Укр. Боро" не дала бажаного успіху аранжерам цієї диверсії. В скорому часі показалося, що навіть і ця нечленна частина українського громадянства, яка з браку правильних інформацій улягла хвилево брехливі агітації опозиції, не далося заманути в партійні сіті "УБ". Довідавшись правду, ця частина громадянства знова стала вертатися до СУБ-у, включаючи-сь активно в його суспільно-громадську діяльність. Гуртки т.з. "Самодомці" до їх творила опозиція партійним порядком не натрапили на зривання терену, і замість розвипатися, поступенно замиряють. Один з "діячів" опозиції п. Фішк у своїому місячному звіті до "Українського Бора" позитивно оптимізму який старається підтримати "діяльність" своїх "провідників", все з таки змушений оказати правду, додавши до своєї "практичної" поради. Він пише: "Все таки організація прихильників Бора /УБ/ натрапила на великі труднощі, бо навіть бабдузі до СУБ-у небачать великої доцільности творення Бора. Натомість легше було б охотити загалом в товаристві прихильників УНРади".

Ця "порада" п. Фішка, яка в практиці переводиться подекуди в життя, має особливий характер. Щоб розвинути єдність української еміграції, щоб зручувати її суспільно-громадські надбання та викликати взаємну ненависть, сварки, наклепи і т.п. як це робить "УБ", за "порадою" п. Фішка /а тже прихильників УНРади"... Тимчасом вже і без цієї "поради", т.з. "Представництво УНРади" у Великобританії, окладається з осіб які будуть аранжерами розкольникської акції /Панчук, Сахно/ і всі згадані "представники" /Самчишин, Опаренко, Малєць, Пиндус/ знаходяться сьогодні в "альну" роботу по лінії розвитку української еміграції на цьому терені, цікаво тільки за чіткими вказівками.?

На особливу увагу звертає реакція українського суспільства на диверсію групи пп. Панчука і Сахна. Невеличке число людей з партійних серекцій проти СУБ-у і загалом українського громадянства. З їх сторони на характерезують його як "лицу, некультурну масу з часів середньовіччя" з "вільня, темна маса, худоба і т.п.". Такий брутальний і напастливий тон українського народу до лосі доводилось нам зустрічати зі сторони опетива громадянства, яка або незорієнтована, або була не здібна на моральний спротив напастям і піддавалась пропаганді анархії і пасивности.

Але переважна більшість нашого громадянства, не то що не розгуби-лася, а протилежно - сконцентрувала всю свою енергію і увагу на відтінку суспільно-громадського і політичного життя. Українське громадянство краще за панчуків й сахнів розуміє що еміграційна діяльність, цебто, зну-трішня партійна, групова й персональна боротьба, амбіціонерство й пого-ня за посадами і "провідництвом", не мають такого значення для справи визволення України, щоб витрачувати на неї наші сили. Замість творити внутрішні фронти, та боротися за керму суспільно-громадського і політи-чного життя, народні маси різко відвертаються від партійних спекулян-тів і стають лицем до актуальної визвольної боротьби, щоб оповнити наші головні завдання, як частина ворожої батьківщини. Тому форми нашого гро-мадського життя стали насичуватися живим змістом дії, що стає масовою пропагандою визвольної боротьби України. В масових Академіях національ-них роковин, відах, зібраннях, відчитках, маніфестаціях і т.п., пропагандив-но-інформативні діяльності серед чужих середовищ про Україну і комуні-стичну тиранію, в активній моральній і матеріальній підтримці визволь-но-революційного табору - українська еміграція засвідчує свою націо-нально-державницьку зрілість. Майбутній історик української політич-ної еміграції, писатиме не про руйну розкладову роботу партійних ге-шефтарів і спекулянтів, але про масову боротьбу мас проти більшовизму.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Д-р Орест Порайко

КОНСОЛІДУВАТИСЯ, АЛЕ З КИМ ?

/з приводу II Сесії Укр. Нац. Ради/

Після II-гої Сесії Української Національної Ради, вже можна робити підозрювання консолідаційної акції та визначити її перспективи. ОУН ввійш-ла до НРади м.ін. тому що українське громадянство на еміграції прагну-ло об'єднання всіх українських політичних угруповань сподіваючись що це окріпить визвольну акцію. ОУН ввійшла до Національної Ради на озна-чених передумовах, через доказуючи, що її чужі виключні позиції. Після однорічної дії громадянство побачило, що суть справи лежить не в консолідації всіх, без винятку груп, а в об'єднанні о д и о р о д и і х елементів. Бо разом можуть бути і планоно діяти тільки люди одної ідеї одного характеру, одної життєвої постави. Революціонерів не можна мішати з опортуністами. "Сконсолідовану" Центральну Раду, в якій голос мати соці-ялісти так, як сьогодні в Національній Раді, перемогли більшовики. Револю-ційна демократична Франція перемогла всю "сконсолідовану" проти неї Європу, маючи водночас внутрішні клопоти, але якоїнібудь гнала велика іде-я вперед. В нас, в Україні, це так недавно під час німецької окупації ставили чоло нацистам не сконсолідовані соціялісти-ундо-радикали, але об'єднаний довкола ОУН-УПА народ. Великі механічні консолідаційні твори розлітаються в прах, коли прийдуть удари. Будова на них - це будова на піску. Ставка на них, це ставка на фікції, які при найближчому закруті розвіються, як дим. Сьогодні на Рідніх Землях є теж консолідація, але революційних елементів, але немає об'єднання колаборантів з нацизмом ти-пу Макарушків з націоналістами. Затерти межі поміж нами і опортуніста-ми не можна! ОУН, свідомо була всіх цих небезпек, вхопивши до Національної

Ради, але вона сподівалася спрямувати її на правильні режими шляхом виборів. Цей шлях д е м о к р а т и з а ц і ї Національної Ради провал-вся, як дові. Кліка опортуністів отанула на ставовиді виключності і то-талітаризму, панування меншості над більшістю. Передання всіх повноваж-тей Президії часе не-діяння Пленуму - означає закріплення старої унерів-нини. ВСЕ ПО СТАРОМУ "Влада" в руках кліки і мафії соціялістичних банкротів які вже раз прогавили Українську Державу, та колаборантів з нацизмом які працювали в нацистському радіо, а яких є "міністрами" інформациї, чи господарства, не враховуючи декілька політично безбарвних постатей, Богу духа винних. Немає сумніву, що без згоди ОУН, Національної Ради не бу-лоб, або ще ширше б, як КУК. У відповідь на це підтримку Національної Ради пан "прем'єр" заявив, що ОУН має тому більшість громадянства на емі-грації, що інші партії мали своїм членом наказ оставатися в краю, а ОУН сказала своїм прихильникам вітати... Думаємо, що табориші віт отриміюць б на розумнішу відповідь, в захист своєї табориші К о л е г. Не всім дав Бог розум.

Те, що захистники "консолідації" сліпих, кривих і здорових, чваняться тим що В. О. визнає УПА - є сьогодні смішним твердженням. Сьогодні немає жодного чу-миця -/на з волжій раз, як не зустрічали ми одного англій-

ЗГУБИЛИ СЛІД, ПРОБРЕХАЛИСЯ...

"Українські Вісті" і "Неділя" подали сенсаційну вістку про те що мовляв С.Бандера і Я.Стецько керували акцією ОУН на II-гій Сесії УНРади будучи прийнятими близько "апартаментів" нарад. Тимчасом в цей самий час Я.Стецько був гостем "Шотландської Ліги Європейської Свободи" і приймав участь в антибольшевицькій демонстрації в Единбургу. Але "звітодавці" "Неділі" отративши слід Я.Стецька, хоч і виконали "по плану" доручення п.Которовича, але так невдало що прилюдно пробрехалися. Бо коли присутність С.Бандери була для них ще сумнівною, то відносно Я.Стецька "Неділя" заперяла своїх читачів що, "виоунення його кандидатури на керманича ресорту закордонних справ" робить його присутність "безсумнівною" бо він мусів би був "скласти присягу". Ця невдача і нетепла сенсація "Неділі" цим разом зовсім компромітує її "звітодавців", коресподентів, дописувачів, розвідників і тп. Не так давно, ця сама, писана українською мовою "Неділя" сенсаційними, брутальними наклепами намагалася очкомпромітувати перед своїми і чужими, суспільно-громадських й політичних діячів з націоналістичного табору, що походять з ОУВЗ - проф. Вовчука, проф. Кононенка і т.д. Сьогодні, ця сама агентура що діє під фірмою "Неділі" намагається ширити наклепи на найбільші авторитети сучасної визвольної боротьби українського народу - С.Бандеру і Я.Стецька. Вона насильно старається вивити в громадянство, що таборова політика соціалістів що фірмуються УНРадою і ВО, є так важливою, що навіть С.Бандера і Я.Стецько особисто інтересуються нею. Виходило б що для Голови Проводу ОУН і Голови АБН не має вже іншої роботи як тратити час в змаганнях з соціалістами за посади в Виконному Органі. Та ледви, чи є хто такий наївний щоб повірив "Неділі" що Я.Стецько готовий засісти за один стіл з марксистами і колишніми колаборантами з нацистами, в емігрантському "уряді". Неприязність Я.Стецька під час 2-гої Сесії УНРади на терені Німеччини, який саме в цей час був гостем голови "Шотландської Ліги Визволення Європи" п.Стварта, демаскує сенсаційні провокаторські "звіти" розвідників "Неділі" і вказує ясно кожному українському громадянству мусить берегтися... "Українські Вісті" що так похваляливо передруковують "звіти" "Неділі", рівнож цим разом далися здорово набрести і виказали своє брехливе обличчя перед громадянством. А аранжерам цих провокацій, шикан і брехні з приводу невдачі, радимо звернути увагу своїм "звітодавцям" щоб не перевиконували доручених їм завдань, бо за таке "перевиконання" власть "батька народів" не похвалить і може розсердитись...

ІНСТРУКЦІЇ І "СХЕМИ" П.САХНА

П.Сахно, який у т.з. "Видлетені" Укр.Вісн за травень 6.р. по блатному вилаявся на українське громадянство і СУБ та виявив свою закукурічену войовничість, в останньому ч. цього ж "Видлетеня" за червень змінив дещо тактику. Мабуть хотів доказати що він вмів не тільки по вулицьному даятись але і по "патріотичному" написати на такі теми як нап. "Проблеми української організованості". Згаданю статтю не варта займатися, бо автор писав її з "тактичних мотивів" а не з дійсного, широго національно-громадського почуття. Кінчаючи цю статтю нап. автор невдало застрів в "проекті конструкції Центрального Комітету" що мав би змішати чорне з білим, кукіль з зерном та зруйнувати наше суспільно-громадське життя. Близьких пояснень до цього "проекту" автор відмовився подати, бо мовляв, не дозволяє на це "брак місця" в "Видлетені". Тому хочемо коротко висловити ціль "проекту" п.Сахна.

Коротко перед Загальними Зборами СУБ-у, середовище п.Сахна, а властиво сам п.Сахно видав інструкції про "передіг підготованим до Заг.Зборів СУБ" З цієї шиклоствелювої відбітки, бачимо, що коли для українського громадянства розкол на Зборах був несподіванков і ударом, то для п.Сахна і його середовища це було згідне з планом та "геройським" виявом сили цієї групи. Торкнемо тільки одного місця в тій "інструкції"; в порозумінні з п.Панчуком, п.Сахно доносить до відомою "якщо, навіть при загальній одностигності його би /Панчука/ вибрали на голову СУБ-у, то його згода наотушить лише при умові тій, щоб йому да а л и /хто?/ склад Ради такий, з яким він міг би працювати. Інакше значить що його навіть ледви обстоють /читай урядівці, мельняківці, соціалісти і т.д./ зриває з Загальними Зборами, а СУБ-ом і через деякий короткий час утворе нову громадську організацію, яку безперечно прилучиться та сторона, яка стоїть на

позиціях підтримки УНРади. Протинна сторона /СВБ/ в своїх організаціях не більше як через 2-3 місяці збанкрутує і потерпить крах! Наведені "інформації" вистарчають щоб зрозуміти чому повстав розкол на Зборах і хто його спровокував... Збори пройшли по плану п.п. Панчука і Сахна, далше отворено "УД" та поведено тов. групою ганебну боротьбу проти СВБ-у, так, щоб він згідно з планом, "збанкрутував і потерпів крах". Але коли по кілька-місячній щинічній лайці, доносах, провокації, шиканях та іншій "діяльності" групи п. Панчука, не вдалося "зреалізувати" план п. Сахна і СВБ не збанкрутував, а протинно, обистився з хаосу витвореного попереднім головою, тоді, п. Сахно почав розглядатися за іншими середниками, які могли б дати бажані для цієї групи наслідки... Тимбільшо, коли мість СВБ, крах потерпіла власне ця руйніницька проти-громадська групка що назвала себе "УБ", і проти-субівська акція показала брехливою агітацією закроднілих партменів, тоді ратурчи захитане становище п. Сахно продукує схему як... довести до банкрутації і краху СВБ. Вистарчить тільки порізпнати: СВБ з 20-ти тисячами членів побудований на широких суспільно-громадських основах, мав би стати на паритетній рівності по-біч таких партійних фікційних творів як Орг. Укр.-Державників/ОУД, "Українське Бюро"/"УБ"/, СВБВ і інших планованих шим плодотворим середовищем "установ". Партійні угруповання можуть консолідуватися в якому-сь "центрі", але не можуть суспільно-громадські установи "консолідуватися" партійними групами, як цього вимагає п. Сахно. Знаємо до чого це довело б і які наслідки з того повстали б. Тому "проект" п. Сахна творити "центральної комітет" та змішувати в ньому суспільно-громадські і виховні установи з партійними прибудівками і угрупованнями можна потрактувати як невдалу фантазію партійного загорільця. Коли "інструкції" для "членів і прихильників" не дали бажаного результату, тоді п. Сахно публікює "схему" як довести СВБ до цього щоб він "збанкрутував і потерпів крах" на вітиху ворогам і партійним фанатикам.

ЗЛОЖЕНІ ПОЖЕРТВИ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

НА ПРЕС-ФОНД "В.Ш."

Читачі гостель САНДСТ ТГОРНЕ - 2 фун. 8 ш.
 Баран - 2 ш., Антиміо - 1 ш., Кармак - 5 ш., Возняк - 5 ш., Сидорович - 5 ш.,
 Сомко - 5 ш., Мандюк - 2 ш., Стасюк - 2 ш., Зільник - 2 ш., Ткачук - 1 ш.,
 Антошок - 1 ш., Стасік - 1 ш.
 Читачі гостель ВЕСТ ВУД - 1 фунт 12 ш.
 Адамович - 2 ш., Затварницький - 2 ш., Куран - 1 ш.

На Фонд Крайових Видавць:

Зложив ВОРОН-УМАНЬ - 3 фун. 13 ш. 3 п.

На Візвольний Фонд:

Михасько і друзі - 9 ш., Коржан - 2 ш.

ДЛЯ БІЩІВ УПА:

Табір ОТОК МАНДЕВІЛЛЕ - за зложені пожертви 10 осіб закупили і вносили як три пакунки з об'ємом.
 Табір КІРКЕН - за ініціативою п. Антошока зложив 22 фун. 14 ш. 6 п.
 За ті гроші закуплено потрібні речі і вилано для біщів УПА.
 Табір КІРКЕН - за пошном п.п. Процін і Хімери закупив і вилав одні на суму 11 фун. 1 ш. 3 п.
 Табір ТОВИН - за ініціативою п. Залізняка зложив 4 фун. за які закупили плесо і вилано харчові пачки.
 Табір ДОНІНГТОН - зложив 44 фун. за які закупили і вилав для біщів 5 убрень.

/ прол. на оклад. /

З М І С Т :

I.Т.Ч.....	Як розуміти концепцію власних сил у нашій національно-визвольній боротьбі.
2.П.Г - ко...	Шлях у прірву соціалізму
3.Муха.....	Сьогоднішнє міжнароднє положення і укр.справа
4.Хшиля.....	Народні маси еміграції на фронт боротьби
5.М.Боеслав.....	Україні
6.Д.Отмар.....	Як Сталін тримається при владі?
7.П.Карий.....	до робітничого питання в ССРСР.
8.....	Боротьба АБН за свободу народів і людини
9.....	Меморіал АБН до мін.зак.справ США Едсона і ген. Айзенговера
10.....	Велика демонстрація АБН в Единбургу
11.....	Масове протестаційне віче АБН в Манчестері
12.....	Пастирський лист
13.Вир.....	Один місяць в боротьбі
14.Гор.-Олень.....	Як вирають герої
15.....	Список унаших членів ОУН
16.Ігор В.....	Національна зрілість укр.громадянства перемагає
17.Д-р О.П.....	Консолідуватися,але з ким?
18.....	Згубивши слід,пробрахалися... Інструкції і "схеми"
п.Сахна.....	Список жертв.

ДЛЯ БІЛЦІВ УПА: /прод. з стор.32/

Табір С.ГИЛС НЬВОРК - зложили 11 фун. за які закупили і вислали одяг.

Табір ТОВИН /збірка друга/ - за ініціативою п.Пераймибіда вислав білля на суму 4 фун.

Українці м.ОЛДГАМУ - зложили на УПА 10 фун. за які закупили і вислали одягові речі.

Гостель ФЛІКВЕЛЛ ГЕЛТ - зложили на УПА 12 фун.

Гостель СКОТ САВТ МІН. - разо з трьома українцями з гос.Ляйх зложили 10 фун.

З нагоди хрещення донечки П-ва К о н о ш а ц ь к и х /Олдгам/ гості зложили на УПА 1 фун.16 ш.

З нагоди вінчання П-ва Г р и н ь к о в и х /Олдгам/прийшли зложили 2 фун.

Пан Я - СКИЙ - зложив на УПА 3 фун.

На забаві ВОВІНГТОН ГОСТЕЛ, за ініціативою п.Титка, українці і чужинці зложили на УПА 5 фун.16 ш.

Друзі ЕВГЕН-Осип метрували на УПА 3 фун.

Українці гостель ВІНГ /Лайтон-Баєрд/ зложили для жіночого відділу УПА 31 фун.1 ш. 6 п.Вертводавці:Вовчук - 2 фун.,Кріль - 10 ш., Колесник - 1 ф.,Хиляк - 5 ш.,П.Колесник - 10 ш.,Томечук - 2 ш.,Куніренко - 2 ш.,Ризак - 10 ш.,Слободан - 3 ш.,Остафурак - 4 ш.,Плік - 2 ш.,Наконечний - 5 ш.,Майка - 2 ш.,Басарбає - 8 ш.,Воробець - 5 ш.,К.Воробець - 4 ш.,Сумек - 2 ш.,Полла - 4 ш.,Бочан - 2/6 ш.Гузак - 3/6 ш.Бойчук - 2 ш.6.,Зінченко - 2 ш.,Петренко - 2 ш.,Чісок - 10 ш.,Ступницький - 2 ш.,Красій - 1 ф.,Семенчук - 1 ф. 15 ш.,Смигун - 1 ф. 15 ш., Стахів - 1 ф.,Симчик - 1 ф.,Шпур - 2 ш.,Вовчук - 12 ш.,Прометчук - 2 ш.Поточний - 1 ф.,Горалчук - 1 ф.,Петруха - 1 ф.,Петрунів - 2 ш.,Бойко - 4 ш.,Макар - 5 ш.,Сирко - 10 ш.,Мигка - 1 ф.,Оболончук - 2 ш.,Осмельський - 5 ш.,Воробецький - 5 ш.,Шкварск - 10 ш.,Гоманак - 2 ш.,по 1 шил. Паламар,Панків,Сидоров,Спорняк,Ямівський.

На цьому місці д.Красій складає ширю повязку друзям Ризакоси,Семенчуков,Вовчукови і Горалчукови за їх активну поміч підчас збірки.

Українці ГРАНД ГОСТЕЛ - зложили 3 фун.

Українці гостель ФЕЛОН - зложили 2 фун. 6 ш.

Українці гостель МАЧ ГОЛДГАМ - зложили 4 фун.2 ш.6 п.

Українці гостель СТ.ЛІОНАРДС ОН ОІ - зложили 4 фун.

Кіхасько і друзі - 4 ш.

ВСІМ ВЕРТВОДАВЦЯМ - ШИРО ВЯКУЕМ.

Увага: З браку місця,поіменні опомки жертводавців гостелів:Гранд,Фелдо,Голдгам,і Ст.Ліонардо,подемо в зліжунім часі.